

10. číslo, 5. ročník, 2009/10

Školní noviny

Občasník Základní školy, Příbram II, Jiráskovy sady 273

Z obsahu:

**Úvodník Natálie
Vorlové** strana 2

Evropa ve škole
strana 3

Devítky strana 7

Mozart strana 9

Básničky strana 10

50. léta strana 11

Rozhovory strana 14

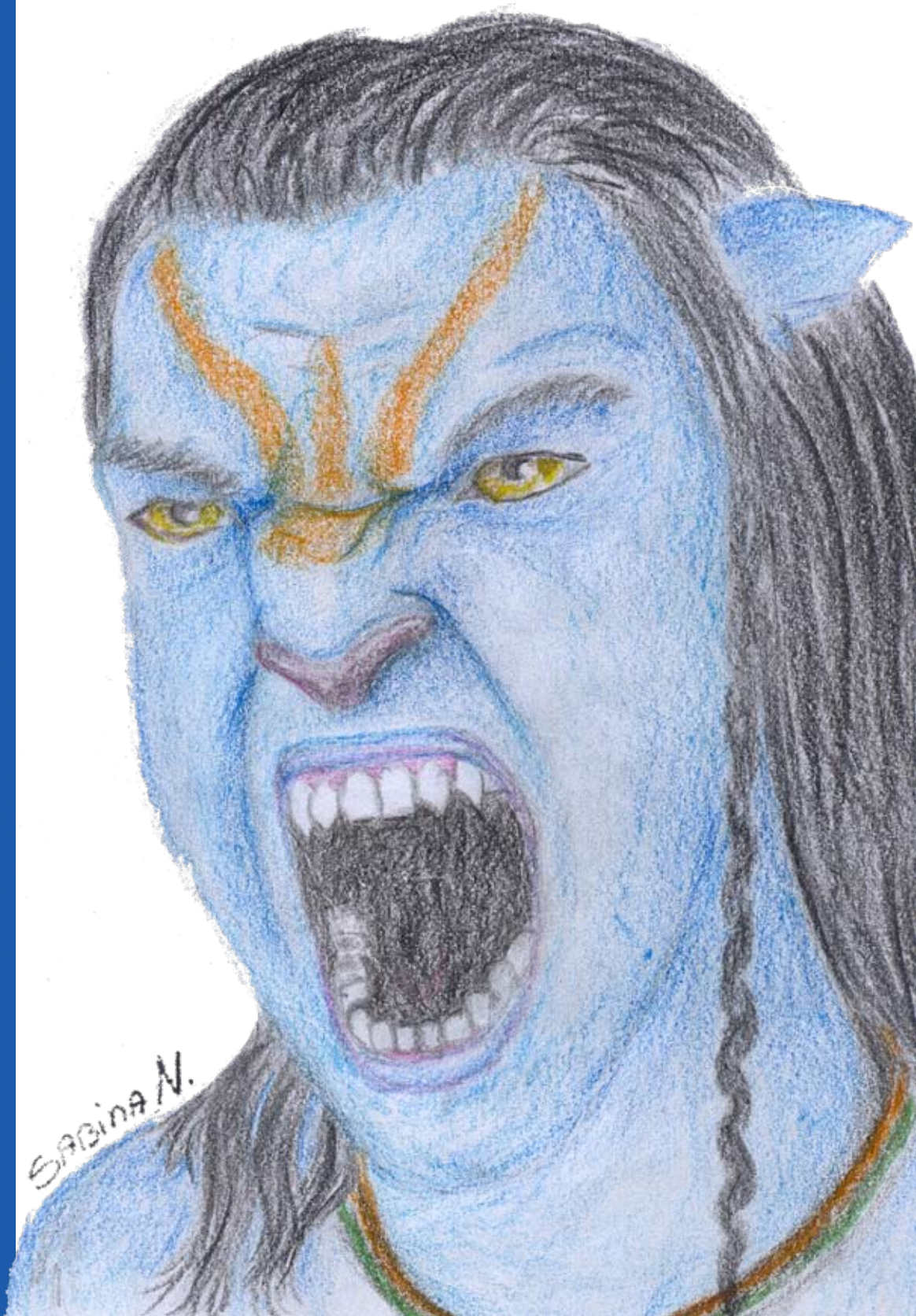
Záhady strana 15

Recenze strana 18

Různé strana 22

Sport strana 26

Anglické listy strana 28

Úvodník

Nazdárek

Uplynulo opět půl roku a vychází další číslo našeho školního časopisu. A zase jsem to já, která ho uvádím a snažím se všechny navést, aby si alespoň nějaké články

přečetli ☺. Tentokrát jsme se s členy rady dohodli, že toto číslo bude tematicky zaměřeno na film Avatar.

To znamená, že věci k přečtení je tu mnoho a každý si v nich najde ty svoje.

Například o záhadách noci. Co by to bylo za život, kdyby neexistovala noc, že? A i když se jí někdy bojíme, každý z nás ji má alespoň trochu rád. Můžeme spát a to je pro někoho to nejlepší z celého dne. Ale abych se vrátila zpět k tomu strachu. Někdo ho má rád. Někde jsem i slyšela, že bát se, je zdravé ☺.

A například já se bojím ráda, když třeba koukám na nějaký strašidelný film... Je pravda, že při tom nesmím být sama, to se strachu bojím ☺. Ale s rodinou, nebo s kamarády mě to baví.

Viktorka Lindnerová

Dále si zde přečtete články, ve kterých jsou různá zajímavá povolání. Třeba se právě vy v nějakém najdete.

Máme i spoustu recenzí. Určitě každému z nás se alespoň trochu líbil skvělý film Avatar. Já jsem na něm byla dokonce 2x a nejsem určitě jediná. A hráli jste už počítačovou hru? To je také pecka! I když film je lepší. Jak jinak.

Tak doufám, že si čtení tohoto čísla užijete stejně dobře jako prázdniny, které se blíží čím dál rychleji. Všichni už jsme natěšení. A já se s Vámi loučím. Uvidíme se opět za půl roku! Zřím Vás.

Natálie Vorlová, VIII. A

Redakční rada Školních novin

Šéfredaktorka: Natálie Vorlová, VIII. A

Redaktor
anglických listů: Štěpán Valter, VII. A

Ilustrace: Jan Vorel, VIII. A

Redaktorky
a redaktoři:

Alžběta Holá, IX. A
Denisa Janů, IX. A
Pavčina Králíčková, VI. B
Jakub Hron, VIII. A
David Šimáček, VIII. A
Kamil Chvátal, VII. A

Výtvarná stránka
časopisu:

Jan Liška

Vedoucí RR:

Jaroslava Fousová

Evropa ve škole

Jak jsem uzdravil svět

„Někteří se stanou odvážnými až tehdy, když už nemají jiné východisko.“

Jan Vorel, VIII.A

Evropa ve škole

výtvarný a literární soutěžní projekt
19. ročník - 2009/2010

Motto soutěže:

„S novou odvahou.
2010 - evropský rok boje proti
chudobě a sociálnímu vyloučení.“

Sedím v koutě polorozpadlého domu a přemýšlím. Co je to odvaža?

Jsou to už tři dny, co jsem přijel sem do země, kterou místní po událostech posledních dnů nazývají zemí bez boha-Haity. Spolu s deseti členy OSN jsem opustil Čechy dva dny poté, co se po ostrově prohnalo ničivé zemětřesení a srovnalo ho se zemí. Jelikož to byla má první záchranná mise, byl jsem napjatý a nervózní, jak vše bude probíhat a jestli vůbec tento těžký úkol zvládnu. Po příletu na letiště jsem pochopil, že tady to nebude procházka růžovým sadem, ale hodně tvrdá realita. Má práce začala už právě na letišti, kdy jsem pomáhal třídit zásoby potravin a léků které poslali skoro všechny země světa. Práce bylo spousta, takže na spaní a odpočívání nebyl ani čas ani nálada, ale všem bylo jasné, že největším centrem katastrofy je právě hlavní město Haiti Port-Au-Prince. Právě tam měla naše skupina příští den namířeno.

Hned ráno jsme na auta, se kterými denně přijížděli haitští domorodci, aby dovezli do města vše potřebné, naložili zásoby léků, jídla a vody a vyrazili směr hlavní město. Cestou nám černošský chlapec jménem Mark vyprávěl to, co se v posledních dnech na Haiti dělo a to, na co bychom se měli připravit. Čím blíže jsme byli, tím více jsme začínali cítit zápach linoucí se z ulic hlavního města. Tou dobou už nikdo nic neříkal a já spolu s ostatními jsme se potichu připravovali na první pohled, který se nám naskytne, až na předem určené místo dorazíme.

Hned, co jsem vkročil na půdu hlavního města, říkal jsem si to, co říkali skoro všichni redaktoři, kteří na Haiti po katastrofě byli „Je to jako apokalypsa z Bible.“ Nikdy jsem nic horšího neviděl. Klekl jsem si na kolena a vyprázdnil si celý obsah žaludku. Mark, který zrovna vykládal z auta zásoby, ke mně přispěchal a podal mi roušku se slovy „Pojď, čeká nás práce.“ Roušku jsem s chutí přijal a společně s Markem jsem se vydal k místu, ze kterého zpod hromady sutě vycházel křik a nářek. Okamžitě jsem k sobě přivolal tři mé kamarády a Markovi jsem přikázal, aby mi zavolal alespoň deset haitských mužů. Začalo hromadné kopání a hrabání tunelu, který jsme podepíraly speciálními vzpěrami, aby se námi vyrobená šachta nezbortila. Zvuk sbíječek a kladiv byl slyšet na každém rohu a chvilkami i přehlušoval nářek raněných, kterých bylo ohromné množství. Když naše neúprosná práce byla u konce, speciálním vyprošťovacím jeřábem jsem se spustil do ohromné tmy, ze které už nebylo slyšet vůbec nic. Začal jsem kolem sebe osahávat stěny, jestli náhodou nenarazím na něco povědomého. Po chvilce usilovného hledání, jsem sáhl na něco, co připomínalo ruku a pomalu jsem začal tu povědomou věc vyprošťovat. Dal jsem povel, aby mne vytáhli. Než jsem se vzpamatoval a zvykl si na světlo, uviděl jsem, jak se ke mně natahují všechny ruce, a já si uvědomil, že v rukou držím malou holčičku s vyplašenými hnědými očima, která se usilovně snažila usmát.

Den utekl dříve, než jsem se dokázal vzpamatovat ze všech událostí, které mě potkaly, a tak jsem zamířil do provizorně zbudované nemocnice, ve které léčil i můj dobrý přítel a ve které ležela i holčička, kterou jsme toho dne zachránili. Doktor mi řekl, že se jmenuje Lana a že bude v pořádku, ale bude to mít hodně těžké, jelikož oba její rodiče zahynuli. Cítil jsem smutek i radost zároveň, ale uvědomoval jsem si, že takových nevinných lidí, co přišlo o vše, bude více, a tak jsem šel znovu pomáhat.

Sedím v koutě polorozpadlého domu a přemýšlím. Co je to odvaža? Napadá mě jedině. Odvaža je věc, se kterou i třeba holýma rukama dokážeme uzdravit svět a pomoci těm, kteří pomoc potřebují.

Když zpětně přemýšlím o tom, co jsem viděl ve všech televizních zprávách, běhá mi mráz po zádech, když si uvědomím, co vše doktoři, záchranáři a hlavně haitští lidé musejí prožívat. Pořád přemýšlím, proč oni, když zrovna patří mezi jedny z nejchudších lidí světa, proč ne lidé, kteří by si trest zasloužili více. Čím více se takové věci dějí, tím víc já přestávám věřit v to, jestli na zemi vůbec existuje nějaká spravedlnost. Ale na druhou stranu jsou tu lidé, kteří si se všemi katastrofami světa vždy poradí. Ať jsou to záchranáři na Haiti, nebo spojenečtí vojáci za druhé světové války. Já osobně si myslím, že tito hrdinové by měli být na světě nejvíce uznáváni. I když je tento příběh smyšlený, chci jím ukázat na vše, co pro nás tito lidé dělají, a na to, že spravedlnost často zvítězí.

Evropa ve škole

Přítel

Přítel – člověk, který přichází tehdy, když už všichni odešli

Přítel. Kdo vlastně je přítel?

Myslíte si, že máte vše. Bohatství, vysoké postavení, moc – co víc si ještě přát? Něco vám ale chybí, život vám připadá jak na pustém ostrově. Nikde nikdo, jen vy. A když je vám ouvej, třeba onemocníte nebo přijdete o práci, svěřujete se své pokojové květině.

I malému dítěti je jasné, že vám chybí přítel. Přítel, který s vámi je za každých okolností, naslouchá vám a nikdy vás nezradí. Při těžkých chvílích bere za samozřejmost vám pomoci a ani mu nevadí, že má od vás usazené rameno. Tak už nejste na problém sám/a, jste minimálně dva.

Máte mezi sebou silné pouto, silnější než ocel, které roztrhnout se nedá. U vás v srdci má vždy velké místo a vy víte, že je vaše přátelská láska opětovaná.

Přítel je skvělý člověk. A těm, kteří si to ještě neuvědomili, bych chtěla vzkázat: „Učiňte tak, než bude pozdě. Dříve, než si budete v posledních chvílích vašeho života matně vzpomínat, komu jste svou existencí udělali radost.“

Alžběta Holá, IX. A

Marcelka Růžičková

Štěstí, že tě mám

Jako malá jsem měla dost těžký život. Moje biologická matka mě porodila v sedmnácti. Než mě měla, tancovala ve striptýz baru jako tanečnice, tak mi to teda babička říkala. Když poznala mého tátu, zamilovali se do sebe a už mě máma čekala. Vždycky když máma někam šla, nechala mě v malém pokoji a šla si na pár hodin užít. Dokonce někdy nechala otevřené dveře a nevíšela si, když jsem v chodítku spadla ze schodů, všimla si toho, až když jsem začala brečet.

Nechala mě v nemocnici a byla ráda, že má ode mě pokoj a nemusí se starat. Táta byl zodpovědnější, když byl se mnou. Když byl v práci, máma si dělala, co chtěla. Jednou mě v bytě nechala o něco déle než vždycky. Měla jsem hlad, proto jsem pořád brečela, tím brečením jsem se začala pomalu dusit, naštěstí si toho všimli sousedé, měli toho dost, proto zavolali policii.

Ta vypáchla dveře a našli mě už polomrtvou, zavolali mi záchranku. Máme dali poslední šanci, jinak mě jí prý vezmou, ale máma se mnou neměla

trpělivost, tak šla za babičkou Evou, nevlastní mamkou mého táty, a řekla, že mě už nechce. Ať si mě prý nechá nebo dá do děčáku.

Babička neměla sílu mě dát pryč jen tak, hlavně když ji táta prosil, že na mě bude platit, všechno co bude potřeba, protože si mě vzít nemohl, chodil do práce, neměl čas, aby se o mě staral. Tak babička souhlasila a všechno zařídila na sociálce. Babička si mě vzala, když mi byly necelé dva roky. Dala mi všechno, co mi má biologická máma nedala. Hlavně mi dala mateřskou lásku, jakou

Evropa ve škole

jsem nikdy do té doby nepoznala, jako kdybych byla její vlastní dcera. Četla mi pohádky, zpívala mi ukolébavky. Nejhorší pro ni bylo, když jsem k ní přišla, že jsem každou noc brečela, nepřestala jsem, dokud mě nedržela za ruku. První noci byly nejhorší. Za pár let, když mě máma přišla navštívit, nelíbilo se jí, že babičce říkám mami. Ani jsem svoji biologickou mámu nepoznala. Babička o ní nikdy nemluvila, tak jak jsem ji měla poznat?

Pak se zase dlouho neozvala, až když jsem už měla vlastní rozum, mi nabídla, abych k nim jela. Tak jsem jela. Nelíbilo

se mi, jak se tam ke mně mámy přítel choval. Řval na mě, proto mě máma odvezla domů.

Někdy nechápu, proč jsem na babičku hnusná, nebýt jí byla bych v dětském domově.

Občas si máma vzpomene a pošle mi nějaký dárek k Vánocům, k svátku nebo za vysvědčení.

Vždycky babičce říkám: „Šťěstí, že tě mám!!!“

Kiki

S odvahou na draka

Odvaha je jít vpřed navzdory strachu. Strach je pro mě výzva a příležitost uplatnit svou odvahu... Je totiž mnoho druhů odvahy...

Odvaha nestydět se za to, kdo jsem. Odvaha nebát se říct svůj názor a hlavně odvaha být taková, jaká jsem a umět kašlat na názory ostatních. I když ne docela úplně.

Neříkám, že názor ostatních neberu v úvahu, ale některé prostě neřeším, hned vysvětlím proč. Poslední dobou mě začaly jistě názory doslova „bombardovat“:

Že jsem namyšlená? Nebudu ti vysvětlovat, co je mé zdravé sebevědomí, a ty mi tím ukazuješ, že ho sama nemáš, že si nevěříš a neznáš mě. Mám taky slabé stránky, o kterých vím, jen je prostě nemíním vystavovat. Možná právě proto, že někdo by toho z nějaké závislosti mohl využít a ublížit mi.

Že jsem rozmazlená? Ach, děkuji => Dáváš mi najevo, že je ti cizí, že se o mě rodiče dobře a s láskou starají.

Že až moc dbám na svůj vzhled? To, že se často dívám

do zrcadla a dbám o svůj vzhled, to nemusí být ješitnost, ale zdravá hygiena! A líčení? ODVAHA.

Mám ráda své kamarády, i když poslední dobou jsem si všimla, že skoro polovina je falešná. Neberou mě takovou, jaká jsem, myslí si, že se vytahuju a pořád mi cpou, že jsem bohatá! Sakra! Mé kapesné je 100 Kč na týden. Mé bohatství je má osobnost, ale tohle uznat pro někoho pořád není jednoduché. Být osobnost dá totiž hrozně práce sama na sobě, a tak pro zjednodušení života některých mých „kamarádů“: ano, přiznávám, mou osobnost mi rodiče předevčírem koupili za neskutečný balík peněz! Ach jo, možná teď někdo zrovna puknul vzteky.

A pro opravdové kamarády asi ani není třeba psát, že vlastní osobnost si pracně tvoří každý sám, všichni máme stejné šance. Ale opravdovým kamarádům

tohle říkat nemusím. Jsou všichni úžasnými a krásnými osobnostmi, které tohle už dávno ví!

Pořád dokola se opakuju, že nejsme bohatí. Moji rodiče peníze tvrdě vydělávají na to, aby mě zabezpečili, postarali se o mé záliby a koupili mi, co potřebuji. Ano, máme hezký dům.

Jsem za to ráda, rodiče mají prostě dobrou práci, oba se dlouho a tvrdě učili a hodně pro to udělali! Chtěla bych být jednou taky taková a udělat totéž pro své děti. Věřím, že nebudou muset nikomu závidět.

Neomlouvám se za to, že jsem spokojená se svým životem! Proč? Vy ne? Budeme si raději navzájem šlapat po štěstí? Přičiňte si raději o to svoje. Musím uznat, že většina těchto lidí mi pomohla se nad sebou zamyslet. A také mám kamarády, kteří mě drží nad vodou, berou mě a pomáhají mi se zamyslet?

Teď myslím zejména na školu. Ani si neumíte představit, jak bych chtěla na gymnázium => Udělám pro to všechno. Po pravdě SNAŽÍM SE...učit, dávat pozor a nekašlat na to. S každodenními tréninky mi

to dělá sice problémy, Budoucnost! teď v hlavě.

menší ale co. To mám

Ze všeho mi ale vadí, když někdo rozlišuje názvy CHUDÍ a BOHATÍ!

nejvíce

Vždyť každý má jiné rodiče a jinou budoucnost!. Dítě ze sociálně slabší rodiny může být chytřejší než dítě z rodiny bohatší. A vůbec, co to tady píšu? Každý by to měl vědět. Sice jde hlavně o podmínky dítěte, ale právě proto by se dítě mělo snažit, aby mělo skvělou budoucnost a možnost získat nějakou dobře placenou práci. A ne závidět a pomlouvat děti, které měly to štěstí, že jejich rodiče na tohle v tomto věku mysleli, a také to někam dopracovali. Jsme přece úplně stejní! Máme stejnou možnost být stále lepší a lepší.

Nechci, aby tato úvaha zněla namyšleně, to vážně ne. => Jen mám konečně možnost napsat svůj názor na to všechno, co se okolo mě děje. A říkám, že NIKDY, NIKDY nepodceňujte někoho, kdo je sociálně slabší a NIKDY neodsuzujte někoho, kdo je na tom s penězi líp, protože v tom to opravdu není! =>

Klára Eklová, VIII. A

Evropa ve škole

Odvážnému štěstí přeje

Odvahu dokazujeme každý den, někteří víc a někteří míň, ale nejvíce odvahy dokazují vojáci, hasiči a záchranáři.

Dokázal jsem ji i já a už dokonce mnohokrát, ale vždy to byly takové drobnosti. Největší odvahu jsem prokázal minulý rok o letních prázdninách.

Jel jsem na hokejovou školu Sparty. Vůbec se mi tam nechtělo, protože jsem Spartu neměl rád, byl jsem totiž Slávista, ale hned, jak jsem vstoupil do šatny a následně na led, všechna zlost se ze mě vypárla a já se v tu chvíli soustředil na trénink a na hokej. Kluci byli strašně fajn a do kolektivu mě přijali velice dobře. Trenéři si mě oblíbili, chválili mě, věnovali se mi a stále se mě na něco vyptávali. Zdálo se mi velice divné, že se vyptávali jenom mě a ne ostatních, ale nijak speciálně jsem to nevnímal. Takhle to šlo další dva dny a já jsem pořád nevěděl, o co vlastně jde. Můj osudový den byl třetí den letní hokejové školy. Oba trenéři si mě zavolali ke stolu. Zeptal jsem se, co se děje, a oni mi řekli, ať se posadím. Tak jsem se posadil a vyslechnul jsem je. Zeptali se mě, jestli bych nechtěl hrát za Spartu, a já jsem okamžitě bez rozmyšlení i bez ohledu na to, že jsem byl Slávista, řekl ANO. Pak jsem přišel na pokoj a hned jsem to zavolal rodičům a oni na mě byli velice pyšní.

Jakmile jsem položil telefon, tak se mě chytil strach. Sednul jsem si na postel a začal přemýšlet. Přemýšlel jsem nad tím, jak budu trénink stíhat se školou, kolik času budu mít na volnou zábavu, jak budu stíhat psát domácí úkoly.

A tak jsem seděl a řekl si: „Čím víc mi sport sebere, tím víc mi potom do života dá“. Ale strachu jsem se vůbec nezbavil, zbavil jsem se jenom starosti.

Šel jsem proto radši na čerstvý vzduch zahrát si fotbal a nemyslet na to. Ale v tu ránu za mou přišel trenér a ještě mi nabídl místo v mladším dorostu. Ted' jsem měl strach ještě větší a bál jsem se toho, že kluci budou tak dobří, že se

před nimi ztrapním a vrátím se do Příbrami, ale trenér mi k tomu řekl, že jsem na tom výkonnostně líp než obránci ročníku 95, a v tu chvíli mě uklidnil. Až do konce hokejové školy jsem se snažil, abych

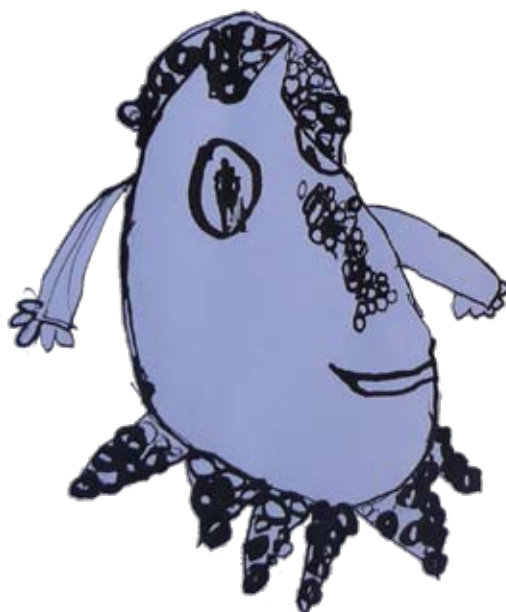
zdokonalil práci s hokejkou, střelbu a rychlost.

Další týden jsem jel na soustředění s mladším dorostem. Rodiče mě vezli ráno do Neratovic. Už v autě jsem byl nervózní, ale i nedočkávy, jaké to tam bude a jak mě kluci přijmou do kolektivu. Když jsem si vyndával věci z auta, moje nervozita byla větší. Po rozsvícení na hřišti jsme si v šatně vzali na sebe hokejovou výstroj a šli na led. Po tréninku mě trenéři představili klukům a popřáli mi hodně štěstí.

Moje obavy se nepotvrdily. Kluci jsou zvyklí na to, že do Sparty přichází i hráči z jiných měst a přijali mě dobře do kolektivu. Ted' už hrají ve Spartě šestý měsíc a jsem s tímto klubem velice spokojený. Výkonnostně se mi daří, v bodování jsem čtvrtý obránce ze sedmi a hraji stabilně ve druhé pětce, v bodování užitečnosti obránců na ledě jsem třetí.

Jsem rád, že jsem překonal počáteční strach a obavy. V hokeji se mi daří, školní prospěch jsem si vylepšil a dokážu si vytvořit i volný čas pro zábavu a kamarády. I v mém případě se potvrdilo přísloví „ODVÁŽNÉMU ŠTĚSTÍ PŘEJE“

Ondřej Knobloch, VIII.A

Míša Dvořáček

Anička Zimová

Devítky

IX. A 2006 - 2010

Tímto naším posledním příspěvkem do Školních novin bychom se s Vámi chtěli rozloučit. Čas letí jak voda, a tak došlo i na nás a zanedlouho budeme muset tuto školu opustit. Nebojte se ale, nikdy na Vás nezapomeneme! Vaše 9.A

Nejvíc cool hlášky našich učitelů

Tys ten papír ale vočůhňal!

Neválej se tam jak řeznickej pes!

Nesed' tam jak zaražený větry a alespoň se někdy přihlaš!

Odpočívej v pokoji!

Žák: „Nemám pravítka.“ Učitelka: „Napiš si Ježíškovil!“

Co tam zas přemýšlíš nad nesmrtností starýho chrousta!

Chcete vědět naše názory na školu, na co budeme nejvíce vzpomínat nebo co bychom chtěli vzkázat budoucím žákům této školy? Jen čtěte!

Makyna Domanská: Na této škole jsem od 4. třídy. Poznala jsem tu nové lidi a nové kamarády, dokonce i ty nejlepší. Bude se mi po všech stýskat a doufám, že se budeme dále vidat.

Svátka Schneider: Na této škole se mi hlavně líbily nějaké akce a školní výlety.

Jára Peták: Na této škole se mi líbí její technické vybavení. Přeju všem novým žákům, aby na této škole úspěšně zakončili své základní vzdělání. Škole přeju, aby měla dostatek žáků.

Maky Váňová: Na této škole jsem již od 1. třídy a nikdy nezapomenu na skvělý a zábavný zážitky, jako jsou výlety, školy v přírodě atd. Tato škola mi bude velmi chybět.

Bětko Holá: Nikdy nezapomenu na naše skvělé hlášky a společné výbuchy smíchu. Prožila jsem tu spoustu krásných chvil, které v mém srdci navždy zůstanou. A vám, budoucím žákům této školy, bych chtěla popřát, aby zde našli dobrý kolektiv, bez kterého to nejde.

Ondra Limpouch: Našel jsem tady kamarády, vedomosti a spoustu legrace.

Eliška Kuldanková: Líbilo se mi, že je škola velice dobře interaktivně vybavená. Chtěla bych všem popřát, ať si to zde užijí.

Niky Kolářová: Chodím sem od páté třídy. Moc se mi tu líbilo a byla jsem tu spokojená.

Tomáš Topinka: Na školu nikdy

vzpomínám, škoda, že se o ně s vámi nemůžu podělit, proto vám přeju, ať si zažijete tolik srandy jako já.

David Quach: Nejvíce se mi líbilo, že jsme jezdili na výlety nebo školy v přírodě.

Matouš Gramblička: Líbilo

Barča Valterová: Na naši matematickou smečku budu už asi navždy vzpomínat. Užila jsem si tu spoustu zábavy, poznala nové přátele a dozvěděla se mnoho zajímavých věcí. A teď, když odcházím, chtěla bych vám popřát, aby se vám zde líbilo tak jako mně a abyste úspěšně dokončili studium na této škole.

Terka Stollová: Chodím sem už od první třídy a teď si říkám, jak to rychle uteklo. Bude se mi stýskat po všech lumpárnách, prostě po všem co jsem tu zažila.

Jindra Dvořák: Tuto školu jsem měl rád především díky skvělému kolektivu. Chtěl bych všem, co se tu budou učit, aby ji měli také tak rádi jako já.

Lucka Koudelková: Tuto školu jsem měla ráda a hlavně jsem tu poznala skvělou třídu. Všem přeju, abyste si to tady užili stejně skvěle jako já.

Lucka Pudilová: Na této škole se mi líbí, že nabízí kvalitní učitele, z toho vyplývá, že i výuku a to vede k tomu, že jsme schopni účastnit se různých soutěží.

Deni Janů: Nejvíce se mi líbí náš kolektiv. Nikdy nezapomenu na náš „podařený“ výlet do ZOO Plzeň. Chtěla bych dalším žákům vzkázat, aby si vážili vybavení a kvality výuky. Bude mi to tu moc chybět, jak kolektiv a prostředí, tak i někteří učitelé.

nezapomenu, byla zábava, hlavně na výletech. Přeju vám 9 let úspěšné docházky.

Prokop Holý: Devátá třída je poslední rok, kdy se těšíte na novou školu a zároveň vás užírá, že už nebudete tak často vidat své kamarády ze třídy. Ale i přesto je tento rok poslední a nejlepší z celé základní školy, takže vy budoucí deváťáci se můžete opravdu těšit!

Dia Vnenková: Zažila jsem tady pět let srandy s přáteli, hodně akcí jako ŠVP, lyžáky, výlety, olympiády atd. Všem přeji, ať se jim tu líbí.

Honza Kroupa: Chodím sem od 1. třídy a mám spoustu super

se mi, že jsem se mohl učit ve třídě s rozšířenou výukou matematiky. Měli jsme zde i dost exkurzí. Mají zde i dobré učební pomůcky.

Jára Kolář: Asi nikdy nezapomenu výlety, hry, exkurze a jiné.

Kikina Oršulová: Největší zážitek ze základky pro mě byly ty čtyři roky v matematické třídě. Občas jsme šli od průseru k průseru, ale jinak to bylo docela fajn. A navíc jsme měli tu nejlepší třídu na škole.

Martin Špráchal: Jsem tady už čtyři roky. Za tu dobu jsem poznal hodně kamarádů a zažil hodně srandy. Všem přeju, ať zažijou tolik srandy jako my.

Devítky

Naše spolupráce se třídou paní učitelky Vohnoutové

Některé názory našich svěřenců:

Chodili za mnou o přestávce
Dávali nám dárky a mlátili nás
Hráli si s námi
Dávali nám dárky a připravují nám zábavu
Pomáhají mi
Je na mě hodný
Byl na mě hodný a přichystal toho moc
Bylo to krásné, byli vtipní, hodní, veselí, plnili sliby

A závěrem přání naší paní učitelky

Na této škole jsem strávila velkou část života. Jsem tady od roku 1976 a většinou jsem tu byla šťastná. Chtěla bych Vám, moji milí deváťáci, popřát hodně štěstí, abyste do života vykročili tou správnou nohou a na školní léta Vám zůstaly jen hezké vzpomínky.

Této škole bych pak přála, aby z ní vycházeli inteligentní a hlavně slušní lidé, prostě takové, po kterých zůstane víc než jen počmáraná lavice.

Alena Pólová

Hádanka: Kdo je náš třídní?

Rozloučení

Tak tedy sbohem a snad i trochu plačky,

vy třídy Alenek, Dášenek a Petřů,
život se nedá vtěsnat na taháčky

a tajně schovat do velikých svetrů.

Tak tedy naposledy do velikých dveří,
naposled, školo, byl to okamžik,

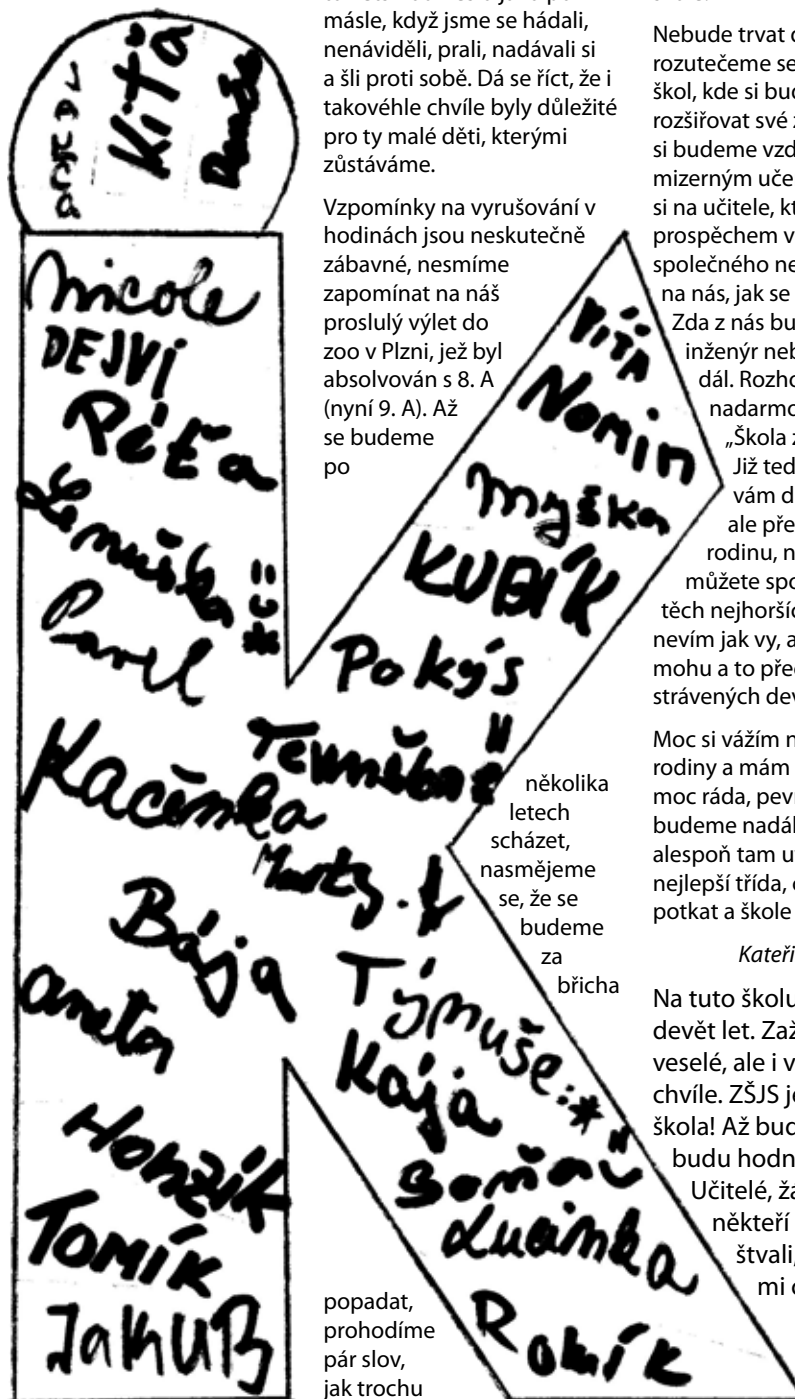
že tomu člověk ani neuvěří.

A nezapomeň:

Tátovi, mámě i kantorům DÍK!!

IX. B 2006 - 2010

Těch krásných devět let
uteklo jako voda v lesním

potůčku, některé chvíle byly dramatické, ale každický den stál za to. Je pravda, že to většinou nešlo jako po másle, když jsme se hádali, nenáviděli, prali, nadávali si a šli proti sobě. Dá se říct, že i takovéhle chvíle byly důležité pro ty malé děti, kterými zůstáváme.

Vzpomínky na vyrušování v hodinách jsou neskutečně zábavné, nesmíme zapomenout na náš proslulý výlet do zoo v Plzni, jež byl absolvován s 8. A (nyní 9. A). Až se budeme po

několika letech scházet, nasmějeme se, že se budeme za břicha

popadat, prohodíme pár slov, jak trochu

litujeme kantorský sbor, a vrátíme se do dětských let strávených v naší skvělé škole.

Nebude trvat dlouho a rozutečeme se do dalších škol, kde si budeme rozšiřovat své znalosti a opět si budeme vzdychat nad tím mizerným učením, stěžovat si na učitele, kteří s naším prospěchem většinou moc společného nemají, je jen na nás, jak se zachováme.

Zda z nás bude študovaný inženýr nebo co ještě dál. Rozhodně se ne nadarmo říká škola „Škola základ života“. Již teď poznáváte, co vám dala, vzdělání, ale především skvělou rodinu, na kterou se můžete spolehnout i v těch nejhorších časech, nevím jak vy, ale já to říci mohu a to přece stojí za strávených devět let.

Moc si vážím naší krásné rodiny a mám vás všechny moc ráda, pevně doufám, že budeme nadále tou rodinou, alespoň tam uvnitř. IX. B je ta nejlepší třída, co mě mohla potkat a škole děkuji.

Kateřina Hánová, IX. B

Na tuto školu chodím devět let. Zažila jsem tady veselí, ale i velmi smutné chvíle. ZŠJS je suprová škola! Až budu na střední, budu hodně vzpomínat. Učitelé, žáci.....

někteří mě i trochu štváli, ale budou mi chybět.

Kristýna Martinovská, IX. B

Když holky hrály softball a kluci fotbal

Byl slunečný den a naše třída seděla a učila se. Jako obvykle to byla nuda, ale co bychom mi mladí neudělali pro svou budoucnost. Zazvonilo na přestávku a do třídy vtrhla naše paní učitelka třídní a oznámila nám, že za týden se koná soutěž v softballu a fotbalu. Dali jsme dohromady týmy,

koupili si úžasný trička a šli boje. Začalo to krásným ránem, všichni do jednoho jsme se sešli před školou a táhli do války. Měli jsme v plánu zvítězit!! Člověk míní, život mění. Oba týmy se jen zúčastnily. Dnes vzpomínáme s úsměvem na tváři, stejně jsme zmokli.

Michaela Beránková, IX. B

Mozart

Málokdo je Mozart,
ale Salieri dříme
v každém z nás.

Úvaha

Je mnoho druhů lidí. Lidé pracovití a upřímní, ale také lidé, kteří si umí zaříditi svou

slávu a talent tak, aniž by na to měli. Myslím, že je mezi námi mnohem více lidí, jako je Salieri. Když se někdo bojí o své postavení nebo jen o místo v partě, tak dokáže člověk udělat spoustu zákeřných věcí, aby o nic nemohl přijít. Předem počítají s výčitkami svědomí i následky, ale v tu určitou dobu, když je člověk ohrožen, vždy zaútočí bez váhání.

v mém životě bych dokázala najít pár lidí jako je Salieri, ale sama sebe bych k němu nedokázala přirovnat. Spíš si myslím, že jen v některých situacích se ve mně opravdu zákeřný Salieri objeví.

Talentední lidé, jako byl Mozart, mají veliké štěstí, že v této době můžou zveřejnit své nadání. Ať už jsou ti lidé výjimeční v čemkoliv, určitě se najde nějaká televizní show nebo soutěž, v které by mohli ukázat svůj talent. V dávných dobách bohužel nic takového neměli, a proto se takovíto umělci proslavili spíše až po své smrti.

Na závěr bych ale stejně napsala, že všichni lidé by měli dostávat stejně šance a nemělo by se jim bránit ani škodit, protože svět si zaslouží další umělce a talentované lidi. Závist je totiž tak zlá, že lidé občas dělají věci, na které by snad nikdy nepomysleli, ale vždy je třeba je v takových situacích upozornit, že na jeho místě by mohl být zrovna on a určitě by si nepřál, aby mu někdo šlapal po štěstí a shazoval jeho nadání.

Klára Ekllová, VIII. A

Málokdo je Mozart, ale Salieri dříme v každém z nás.

Jana Vašková, VIII.A

Myslím si, že tento citát platí na všechny lidi. A ti co tvrdí, že se nikdy nezachovali jako Salieri anebo nikdy nepomýšleli jako on, lžou. V každém z nás je kus anděla a kus ďábla a je jen na nás, který z těch dvou v nás přeroste.

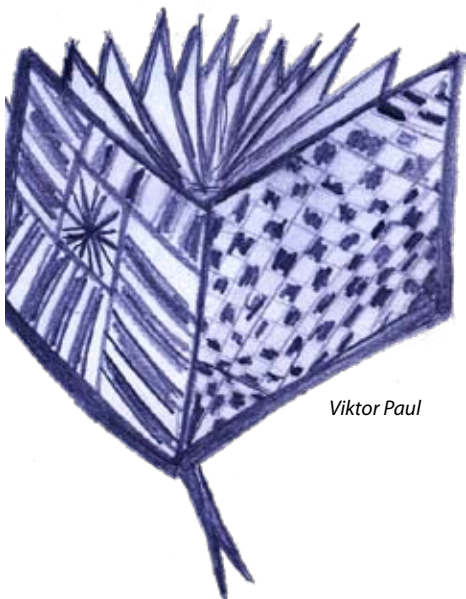
Tak uvažuji, co ve mně samotné víc převažuje. Nějaké nadání přece jen mám, dřív jsem si myslela, že snad nic umět nebudu, teď ale vím, že za několik málo minut dokážu napsat příběh nebo básničku a přemýšlím, jestli bych já sama dokázala někoho shazovat a dělat všechno proto, abych byla lepší, i když by už o talent vůbec nešlo. Je tedy ve mně Salieri? Možná je, ale zatím se nijak zvlášť neprojevuje, ale co když jednou úplně vypluje na povrch, stane se ze mě člověk, který bude pro slávu a obdiv ochoten udělat cokoliv? To nevím, snad ne. Víím, že nikdy nebudu Mozartem a snad ani Salierim, ale kým teda budu? Třeba se potvrdí přísloví zlatá střední cesta. Dobré postavení i bez zbytečných lží. Možná. Ale co potom mé druhé já, to nepracující a líné já. Nikdy jsem nebyla příliš pečlivá a nijak zvlášť pracovitá a s těmito vlastnostmi ani nemám šanci být Mozartem. Stáhnou mě tedy tyto vlastnosti k tomu být Salieri. Jediný způsob je se změnit, i když je na to už asi pozdě, nesmím

to nechat ještě na pozdější dobu.

Tak si tedy musím počkat na to, kým budu, jak se moje vlastnosti k tomu budou přiklánět a jak já je budu ochotná změnit. Na všechno se musí čekat, jenže já nemůžu čekat, že se mé vlastnosti ze dne na den samy změní. Štěstí se musí nakopnout, a tak se budu snažit být Mozartem a Salieriho nechat v klidu odpočívát.

Básničky

Viktor Paul

Bílý psík

(Marek Červenka, IV. A)

Můj bílý psík

Čeká na mě celý den,

Že si se mnou pohraje

A bude se mazlit jen.

Až ho půjdu vyvenčit

Bude se mnou skotačit.

Ten můj malý Dasty

Nedosáhne naštěstí

Na tubu zubní pasty

Nejradši má misku s vodou

Netrápí se vůbec nudou.

Pak mu dáme napapat,

On si půjde lehnout rád.

Volání jara

(Tomáš Kuchař, VI. A)

Kdepak jsi jaro naše,

vždyť sníh už skoro taje,

ale pořád sněží bez přestání,

a o tom kde je jaro nemám zdání.

kde jen to jaro může být,

a proč už ten sníh nemůže odejít.

Zima je tu den co den.

ale o příchodu jara je jenom sen.

*Doufám, že slunce černý závoj
odhalí*

a že k nám konečně jaro dorazí.

Broučku Můj

(Dominik Dvořák, VI. A)

Broučku Můj,

kam jsi šel, že nejsi se mnou?

Šel jsi snad do lesa

za vůní borovic?

Šel jsi snad na louku

za září květů?

Kam jsi šel?

Šel jsi snad do vesnice

za vůní koláčů?

Nebo jsi snad šel do lesa

za kamarády mravenci?

Asi to nezjistím.

Ale vím, že nechci už déle čekat.

Stodola hoří

(Katka Hánová, IX. B)

Stodola hoří,

Udiveně zírám,

hasiči už rybník vyprázdnili.

Podzimní výlovy kaprů,

Smutné mi přijdou,

Některým slza

Jako hrách ukápne

Můj pejsek

(Michal Berka, IV. A)

Máme doma Betyнку

Připomíná květinu.

Papá malé granulky

Chutnají jí masulky.

Je to hezkej macík

Házívám jí klacík

Ona mi ho přinese

Radostí se zatřeše

Vodičku má moc, moc ráda

Má mě jako kamaráda.

Po granulkách slintá

Je roztomilá když spinká.

Koník

(Jiří Mašek, V. A)

Já mám doma koníka,

Připomíná poníka.

Jezdím na něm každý den,

Pak se mi zdá hezký sen.

Ráno mu dám papání,

Pak se chvíli prohání.

Pak už musím do školy,

Udělám si úkoly.

Potom půjdu zase ven,

Vždyť je tak krásný den.

Večer si s ním půjdu hrát

Je to můj nejlepší kamarád.

Josef Janeček

Kočka

(Bulková, IV. A)

Naše kočka

Má zelená očka.

Leží ve svém pelíšku

Já ji hladím po bříšku.

Říkáme mu Mourek

Je to náš kocourek.

Má černé tlapičky

Jako malé botičky

Má moc hezká očička

Jasou jak malá srdíčka.

Je to hezká kočka

Jako malá čočka.

Hraju si s ní na dvorku,

A pak jí dám pusinku

Máme jí moc rádi

Jsme s ní kamarádi.

Slovo úvodem

Jako učitel dějepisu na základní škole si často pokládám otázku, proč vlastně někteří lidé nemají žádný vztah ke své minulosti, když znalosti o ní jsou přeci tak důležité? Na tento problém není jistě lehká odpověď.

Snad největší chybou je pohlížet na minulost pouze z vnějšku, lépe řečeno vidět v dějinách jen jako pouhou spleť nudných dat a pojmů a nepochopit to hlavní. Vlastní smysl poznání minulosti.

Bez znalosti své minulosti nikdy nepochopíme, odkud vlastně pocházíme, kdo byli naši předkové a tím pádem kým vlastně jsme i my sami. Ztrácíme tak to nejcennější - svou vlastní totožnost. Přestaneme si potom vážit své země, města, ve kterém žijeme, kamarádů, rodiny a nakonec i sebe samotných. Bez znalosti minulosti se stejně jako naši předchůdci můžeme dopustit celé řady velkých chyb a později litovat toho, že jsme se díky svému neznašlostem nepoučili a doplatili na to.

Jiný pohled na dějiny, mnohem zajímavější, je dle mého názoru zevnitř. Jedna z možností, jak učinit dějiny přitažlivější, je přímo si minulost osahat, stát se jejím přímým aktérem. K tomu nám může dopomoci například poznání tzv. malých dějin, neboli dějin osobních, které se dotýkají konkrétních rodinných příběhů a míst, k nimž člověka váže nějaké specifické pouto.

Živá zpověď pamětníka, tedy člověka, který kdysi prožil nějakou významnou událost, může být jistě tím nejzajímavějším, co nám vůbec historie nabízí. A právě takovéto zkušenosti získali před několika měsíci i někteří žáci naší školy, když absolvovali živou diskuzi s dcerami politických vězňů 50. let. O tom, jaký pocit v nich vyvolalo setkání s živou historií, se dočtete v níže uvedených příspěvcích.

Jan Liška

Děti politických vězňů

Každý, kdo vychodil základní školu, jistě ví, že v deváté třídě se učil o totalitním režimu. Tento způsob vlády nad zemí byl špatný a velmi prostý. Hlavní heslo znělo: „Všechno je všech.“

Jenže jak na tom byli velkostatkáři, podnikatelé anebo zamožní lidé, kteří se nechtěli vzdát svého majetku a hájit ho za každou cenu, protože věděli, že jim nová vláda statky odebere a rozdělí mezi lidi? Šlechta a inteligence převážně musela odejít do emigrace.

Někdo se podvolil, vstoupil do strany, stal se komunistou a „svorně táhl za jeden provaz“ se soudruhy. Ale byla zde také skupina, která se majetku nevzdala ani pod pohrůžkou vězení.

A právě tito lidé byli zavíráni do vězení a pracovali převážně v dolech. K bývalým statkářům a inteligenci se ještě přidávali lidé, kteří s režimem nesouhlasili, bojovali s ním a nehodlali přistoupit na požadavky vlády.

Někdo byl poslán do vězení, kde se každý den lopotil těžkou prací od svítání do setmění a návštěvy své rodiny byly jen zřídka nebo vůbec. Často byli s rodinou v kontaktu jen prostřednictvím dopisů, a to málokdy.

Malé děti žily s otázkou v očích, proč tatínek pracuje na takovém místě a proč není doma? Proč ho nepustí? Mnohdy se tatínek nevrátil vůbec.

Podlehl nemocem a dennodenní dřině. Na to byla jen krutá odpověď. A to, že tatínek je nebezpečný člověk, který se nechce podřídit. Malé dítě to nepochopí, ale ani chápat nechce. Chce mít doma svého tatínka, mít úplnou rodinu. Trávit každou volnou chvíli s rodiči, sdílet s nimi tu radost.

A potom dítě vyroste, začne chápat a uvědomovat si věci, které pro něj byly nepochopitelné a nepodstatné. Začne se smířovat s tím, že už není pomoci. Že už je jen naděje, která je slabá a postupem času prchá. Žije dál, učí se, co tatínek udělal, co provedl a proč ho zavřeli. A jaký byl pravý důvod. Důvod, který nesměl být vysloven nahlas, aby se nestalo to stejné. A začne žít s tou pravdou a má na paměti, že ta naděje, která stále vyprchává, ještě má nějakou váhu.

Prokop Holý, IX. A

Jak se cítily dcery politických vězňů?

Tak na to si myslím, že je snadná odpověď. Cítily se hrozně. Proč se cítily hrozně, nebylo bez důvodu. Chtělo by se zamyslet proč a kvůli čemu se neměly lépe. Začneme tím, co se dělo. Žádné příjemné věci to nebyly. Uvedu příklad, proč se cítily tak, jak se cítily.

Byl krásný slunečný den, v poledne čas oběda, otec s dcerou sedí u stolu. Slyší příjíždět nějaký vůz, který pochvilu zastaví. Někdo klepe na dveře, dcera se zvedne a jde otevřít. Mezi dveřmi stojí dva muži. Vstoupí do místnosti a řeknou otci, aby jel s nimi. Dcera nic nechápe. Myslí si, že se otec do večere vrátí, ale bohužel se tak nekoná. Po několika dnech se tito muži vrátili a vzali s sebou i dívku. Odvezou ji k výsledku stejně jako jejího otce a kladou stejné otázky. A tak se to opakovalo, pořád dokola po několik měsíců. S otcem se mohla vídat jen na vycházkách na dvoře, kde chodili stále dokola a nesměli ani špitnout.

Tak asi každý ví, že to pro ty mladé dívky nic příjemného nebylo, hlavně když nevěděly, co provedly a vůbec nechápaly ty blbé otázky u výsledku. Ti, co je zavírali, to dělali kvůli moci a majetku.

Svatopluk Schneider. IX. A

Můj praděda byl velký sedlák...

Andrea Petáková

Můj praděda byl velký sedlák, který měl velký statek a polnosti, na kterých soukromě hospodařil až do roku 1950. V té době z důvodu znárodňování chtěli komunisté spojit všechny sedláky v JZD. Spousta z nich byla proti. A ti, kteří proti tomu bojovali, nechtěli odevzdat své majetky do společného vlastnictví. Proto komunisté nařídili, aby těmto lidem byl majetek odebrán. A ti, kteří nepodepsali, že odevzdávají své majetky do společného družstva, tak byli persekuováni.

V tomto společenství lidí byl i můj praděda, který se nechtěl vzdát svého majetku. Protože nepodepsal, byl zavřen na dva roky do věznice Pankrác. Tam na něho byl kladen veliký nátlak z hlediska psychiky. Ale on byl velmi silný a ani pod tímto nátlakem nepodepsal výmysl komunistických pohlavárů. Proto z něho udělali kulaka. Vzali mu polnosti, ale statek

mu zůstal. A díky tomu, že ho ne-spravovali komunisté, tato usedlost je dnes v původním stavu. I když to praděda nesl těžce, stále věřil, že se mu to vše jednou vrátí.

Když přišla sametová revoluce v roce 1989, tak byl velice šťastný, že k této události došlo. Tím, že byl na vše velice pečlivý, měl dochované veškeré písemnosti a dokumenty ohledně zabraného majetku, strojů a živočišné výroby. Proto využil této možnosti, a vše, co mu komunisté sebrali, mu museli v plné výši a v plném rozsahu nebo náhradními věcmi vrátit.

Podnikání v této oblasti převzal jeho syn. Jenž tady hospodařil 15 let. Praděda byl velice rád, že se rodinná tradice ještě jednou obnovila. Zpočátku mu jako zkušený statkář radil, než on získal své zkušenosti. Tuto usedlost vlastníme dodnes i s okolními pozemky.

Vzpomínky pamětníka

Ráda bych vás seznámila s mojí babičkou, pamětnicí 2. světové války. Dnes jí je 90 let a jak sama řekla, moc vzpomínek již nemá. Ale přece jenom se ponořila do vzpomínání.

Začala takhle: Je to už spoustu let moc vzpomínek nemám, ale zapomenout na tu bídu co byla se jen tak nedá. Vzpomíná na den, kdy jí byli odcizeny peřiny, a podivuje se tomu, co se krade dnes. Pokaždé, když projíždíme s babičkou městem, povídá jednu a tu samou věc: „To je aut, to je aut.“ Vzpomíná, jak maminka chodila každý den do města 12 km pěšky a prodávala husy. Nejednou se vracela s brekotem, že ji okradli, nebo prodala husy za velmi malou cenu. „To my jsme měli pole, ale ti, co ho neměli, na tom byli špatně, bojovali o jídlo a neměli to snadné“. Jejím vzpomínkami by se dalo naplnit víc než jen jedna stránka, ale časopis je malý, proto vás seznámím jen s několika. Možná si i vy pamatujete z dějepisu, že Adolf Hitler, známý diktátor 2. světové války, stavěl silnice. Jedna taková vedla i okolo vesnice, v které babička bydlela. Na konci 2. světové války tudy utíkali Němci, pohazovali různé předměty a obyčejní lidé je sbírali, avšak někdy se Němec rozzuřil a střelil obyčejného člověka. Babiččin poslední zážitek byl, když ze silnice uhnuli a vrhli se do vesnic. Potřebovali jídlo, aby se užívali. Vyděšení lidé se schovali do hluboké strouhy ve Višňové, kde se se strachem, že přijdou o život, zůstali až do rána..

Kája Kašáková

Dcery politických vězňů

Žádný z mých spolužáků a kamarádů si nedokáže představit, že by mu zavřeli maminku nebo tatínka jenom kvůli názoru na politiku. Každý má jiný názor na hudbu, knihy, oblečení, to samé platí v politice. Nebo mít například svůj obchod, pohostinství – to snad není žádný hřích, za který by měl jít člověk pykat. Ale těmto ženám tento zlom v životě nastal – odebrali jim rodiče právě kvůli tomu. A právě ony nám přijely vyprávět jejich skutečné prožití této doby jejich života.

Když jste se zaposlouchali, mrazilo vás z toho po zádech. Musel to být takový zásah do jejich žití, že si to snad ani neumíme představit. Celá rodina perzekuovaná, krutost STB, ohrožení studia, tím vším si prošly. Stačilo se jim podívat do tváře a z jejich výrazu, lesklých očí jste hned věděli, že jim příběh běží živě před očima, i když je starý pěknou řádku let.

Jim tyto vzpomínky nikdo nevezme, i kdyby se snažil sebevíc. Ví, že se to opravdu stalo, ony si to totiž prožily.

Díky těmto lidem máme možnost žít v pravdě, nikdo nám nemůže nalhávat, že se všem lidem v této době žilo dobře, když někteří z nich krutě trpěli. Buďme rádi, že v těchto časech nežijeme a naslouchejme těm, kteří takové štěstí neměli, aby se situace neopakovala...

Alžběta Holá, IX. A

Rozhovory

Piloti

Redakční rada se zeptala pana Černého a jeho manželky, rodičů jednoho našeho spolužáka, na jejich zkušenosti s létáním.

Proč jste si vybral, pane Černý, povolání pilota?

Už jako kluk jsem se zajímal o všechno, co létá. Začal jsem lepit modely letadel. Přihlásil jsem se do modelářského kroužku. Tam jsem stavěl modely letadel podle plánu pod dohledem vedoucího. Později jsem si i sám navrhoval letadla. A skutečně létala. Když mi bylo patnáct let, začal jsem létat na větroni v aeroklubu. Později na motorových letadlech. Udělal jsem si všechny potřebné zkoušky a kvalifikace na Státní letecké inspekci. A tak jsem se dostal až k dopravnímu létání na velkých letadlech. Na malé letectvo jsem ale nezapomněl. Stále létám na větroních a se synem Pavlem, chodíme létat s rádiem řízenými modely.

Řekněte nám, jaký největší zážitek z létání máte? Báli jste se někdy?

Těžko říct největší zážitek. Za ty roky, co létám, jsem měl hodně krásných zážitků. Občas byly i těžké chvíle, při kterých člověk cítí obavu. Letadlo se ale nedá za letu zastavit a pilot musí vyřešit každou situaci s rozvahou. K tomu mu pomáhá dobrá teoretická příprava, kvalitní výcvik a zkušenosti.

Kam nejraději létáte?

Nemám nejoblíbenější místo. Ale nejraději létám za krásného počasí a je jedno kam. Kdybyste se mě zeptali, na čem nejradši létám, odpověděl bych, že na větroni. To je podle mě nejkrásnější létání.

Paní Eva Černá:

Čemu se věnujete ve volném čase, máte svého koníčka?

Mám stejného koníčka jako můj manžel a to je létání na větroních. Věnuju se hlavně soutěžnímu létání. To přináší velké množství zážitků, ať už létáte v horách nebo v rovině. Plachtařské soutěže trvají obvykle 14 dní. Každý den, pokud počasí dovolí, se letí jedna soutěžní disciplína. Smyslem závodu je obletět trať, kterou pořadatel vypíše pro ten který den, co nejrychleji. Většinou létáme trať o vzdálenosti 300 km, ale i delší. To potom strávíme ve vzduchu pět i sedm hodin v kuse. Abychom se udrželi ve vzduchu a mohli tyto vzdálenosti překonávat s letadlem bez motoru, musíme umět nacházet stoupavé proudy, ve kterých nabíráme kroužením výšku. Někdy se stane, že se potkáme ve stoupáku s čápy, káňaty nebo poštolkami. To jsou výborní plachtaři a my se od nich učíme. Kde tito ptáci krouží, tam je zaručeně stoupavý proud. Krásný zážitek mám z Litvy, kde jsem byla v jednom stoupáku se zhruba třiceti čápy. Navzájem jsme se při kroužení sledovali, abychom se nesrazili.

Kdy a kde jste začínala s létáním?

Začínala jsem v patnácti letech v aeroklubu Příbram a jako každý začátečník jsem nejprve absolvovala teoretickou přípravu a teprve potom jsem usedla do letadla spolu s instruktorem. Pilotní výcvik je velmi precizní. Jednoho dne vás inspektor přezkouší, a pokud usoudí, že už jste se naučili bezpečně odstartovat, létat a přistávat a že zvládnete i mimořádné situace, které se vám mohou za letu přihodit, pošle vás na první samostatný let. A ten můžete absolvovat dokonce dřív, než první jízdu autem, coby řidič. Každý, kdo by si chtěl vyzkoušet, jaké to je letět ve větroni, může přijít do kteréhokoliv aeroklubu. U Příbrami je nejbližší letiště Dlouhá Lhota.

Na co myslíte, když plachtíte volně vzduchem?

Většinou na let samotný. Pořád přemýšlíte, jestli ten mrak před vámi vydrží, než k němu doletíte, nebo jestli tu oblast rozpadu máte obletět zprava nebo zleva. Stále se musíte rozhodovat. Ale když je na palubě pohoda a nejsem zrovna někde na soutěži, kochám se krajinou. Krásné bylo létání ve Francii, kde je spousta nádherných zámků, nebo na Slovensku nad zasněženými horami.

ROZHOVOR

... s letuškou

1) Co vás bavilo na této práci nebo proč jste tuto práci dělala?

Na této práci mě bavilo to, že jsem hodně cestovala.

2) Kde nejdál jste byla při vaší práci?

Nejdál jsem letěla do Jakarty v Indonézii.

3) Jaký je váš nejhorší zážitek z létání?

Byla obrovská turbulence a já jsem se nemohla udržet na nohou, a tak jsem spadla.

4) Máte nějakou vtipnou vzpomínku z létání?

Ano mám, když jsme letěli do Somálska, bylo letadlo plné černochů a já společně s ostatními letuškami jsem začala vysvětlovat, jak se nasazují záchranné vesty, načež asi polovina letadla začala sahat pod svá sedadla a nafukovat záchrannou vestu.

Ptal se Petr Nohejl, VIII.A

... s hasičem

Můj známý začínal jako normální výjezdový hasič, ale dnes je velitelem stanice v Sedlčanech.

1. Proč jste si vybral tuto práci?

Dříve jsem pracoval v rudných dolech v Příbrami. Po zrušení dolů mi manželka našla inzerát na práci hasiče. Práce mě bavila, a tak jsem u ní už zůstal.

2. Jaký máte nejhorší zážitek z povolání?

Jednou, když jsem jel do Sedlčan, a tam jsem přijel k nehodě osobního automobilu s nákladním, který převážel asi 10 tun kamení. Řidiče osobního auta jsem šel hledat a on byl v autě a měl zlámaný všechny kosti v těle.

3. Musíte se pořád vzdělávat?

Ano, pravidelně se musím účastnit kurzů a sám i kurzy pořádám.

4. Co vás při této práci drží?

Práce je velmi různorodá, každý den se děje něco jiného. V práci mě respektují a držíme spolu při jakýchkoliv problémech.

Ptal se Jakub Hron, VIII. A

Záhady

Bermudský trojúhelník

„Někteří se stanou odvážnými až tehdy, když už nemají jiné východisko.“

Jakub Hron, VIII.A

Bermudský trojúhelník neboli také ďáblův trojúhelník je část oceánu mezi Miami na Floridě, Portorikem a Bermudami. V rozmezí tohoto útvaru záhadně mizí letadla a lodě. Státní orgány, vědecké instituce a pojišťovny však nic takového nepotvrzují, neexistují ani oficiální statistiky, které by potvrdzovaly zvýšený výskyt nehod neobvyklých nebo nevysvětlitelných.

O nepříjemných zkušenostech s počasím a plavbou v této oblasti se zmiňuje již Kryštof Kolumbus ve svém lodním deníku. Ale až v druhé polovině 20. století, kdy technické možnosti sledování letadel i plavidel byly na značně vysoké úrovni, bylo registrováno několik událostí, které vyvolaly zvýšený zájem o tuto část Atlantiku. např.: Let číslo 19-5. prosince 1945

Jako typický případ působení Bermudského trojúhelníku je prakticky ve všech dokumentech uváděno nevysvětlené zmizení pěti amerických bombardérů Grumman TBF Avenger. Letka odstartovala na běžný cvičný let z vojenské základny ve Fort Lauderdale na Floridě s úkolem proletět zadanou trasu s nácvikem bombardování a návrat na základnu.

Po svržení cvičných bomb došlo zřejmě k obtížím s orientací. Velitel letky, zkušený instruktor Charles Taylor, hlásil rádiem základně podivné chování obou palubních kompasů a výrazně zhoršenou viditelnost. Podle příkazů velitele letadla dál společně do doby, kdy začalo docházet palivo, a poté vydal Taylor příkaz přistát na mořské hladině.

Od té doby byl kontakt se základnou přerušen a ihned byla započata pátrací akce letec-

kých i námořních sil na záchranu posádek letky. Tato akce však nepřinesla nejmenší stopy po zmizelých letadlech, naopak došlo ke ztrátě dalšího velkého letadla s třináctičlennou posádkou PMB Mariner, jehož vrak také nebyl nikdy nalezen.

Zmizení lodi Marine Sulphur Queen – začátek února 1963

Nákladní loď Marine Sulphur Queen o délce 142 metrů s nákladem 15 000 tun roztavené síry zmizela bez příčiny při cestě z Beaumontu v Texasu do Norfolkku ve Virginii. Na palubě lodi byla v době zmizení posádka 39 mužů. Nebyl zaznamenán žádný pokus o radiové volání o pomoc.

Átrání pobřežní hlídky skončilo bezvýsledně, nebyly objeveny ani zbytky po lodi nebo někoho z členů posádky. Jako předpokládaná příčina zmizení je uváděn např. výbuch nákladu síry, únos Kubánci, otrava posádky plyny z roztavené síry nebo rozlomení trupu lodi. Za nejpravděpodobnější vysvětlení události se pokládá bouře.

Pozůstalí po obětech později loď provozující společnost žalovali, soud rozhodl v jejich prospěch s tím, že loď byla v dezolátním stavu.

V dnešní době existuje mnoho možných vysvětlení např.: UFO, veliký výskyt tornád a hurikánů, anebo dokonce že v této oblasti existuje okno do jiné časoprostorové dimenze.

Spekulací, proč to tak je, je mnoho, ale která je ta pravá? Nebo za tím je ještě něco jiného?

Záhadná bolest

Asi před sedmi lety se mi stala taková

srandovní příhoda. Bylo mi pět let, když se to stalo. Moje mamka byla

u své nejlepší kamarádky a já s ní, protože její syn byl můj nejlepší kamarád, mamky si povídaly a my jsme si hráli na pískovišti. No a já jsem vymyslela, že si budeme hrát na kuchaře, a on s radostí souhlasil.

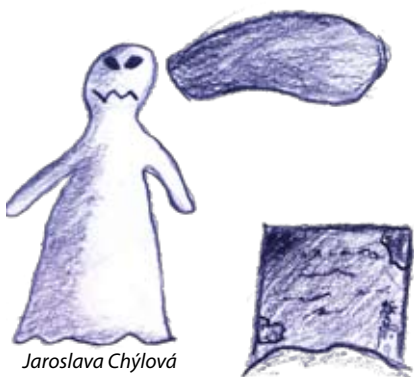
Uběhlo asi půl hodiny a my jsme se skvěle bavili, a tak jsem si chtěla vzít kastrůlek, abych mohla uvařit, už ani nevím co, ale problém byl, že on ten kastrůlek chtěla taky, tak jsme se o něj začali hádat a přetahovat. A sakra, dostal ho on, něco jsem si pomyslela a našťavaně jsem se na něj podívala a najednou: Bum a zase bum, než jsem se vzpamatovala, tekla mi krev z hlavy. Ano je to tak, jak si myslíte, rozsekl mi hlavu. A já v té chvíli začala rvát na celou zahradu, že mě nepřeslechli ani sousedi. Hned se ke mně slétly mamky a ptaly se mě, jestli mi nic není. Salim dostal od tety na zadek a já dostala zmrzlinu.

V té chvíli jsem byla spokojená, protože on ji nedostal, ale to jsem ještě nevěděla, co mě čeká večer. Ani už nevím, kolik to bylo hodin, a mě to začalo bolet. Tak mě rodiče okamžitě odvezli na pohotovost. A přišlo šití, na začátku mě to nebolelo, ale pak to začalo, slyšeli mě na celou pohotovost. A když to skončilo a my s mamkou vyšly z ordinace, nemohly jsme najít tatku. A on nám řekl, že jsem řvala tak, že musel odejít, jinak by mu to urvalo srdce.

Markéta Hudečková, VII. A

Záhady

Záhrobí

Jaroslava Chýlová

Co byste si představili pod pojmem záhrobí? Zombie, upíry, duchy, vlkodlaky? Tolikrát jste už díky těmto vymyšleným postavám večer nemohli usnout. Tolikrát jste se s nimi chtěli setkat. Ale nejde to. Nikdo je ještě nikdy nespátřil. Ale jak tedy vznikli? Myslím, že nikdo neměl tak bujnou fantazii, aby vymyslel bytost, která má velké špičky, bílou pleť a saje krev. Vždy na tom musí být aspoň trocha pravdy. Muselo někdy existovat něco hodně podobného. Nebo ještě existuje.

A co teprve duchové? A co je vlastně po smrti? Opravdu peklo, či nebe, nebo vůbec nic? Můžete třeba zemřít a narodit se jako někdo úplně jiný. Ale nejpravděpodobnější je peklo a nebe. Už spousta lidí probraných z komatu říkala něco o tom, že viděli tunel a na jeho konci zářilo světlo a stála tam bytost, která natahovala ruku. To mohl být začátek smrti-konce. Naopak někdo zase říká, že o sobě neměl ani tušení. A peklo prý není vůbec takové, jaké si ho představujeme-čerti, oheň, kotle, uhlí, teplo... Prý je to temný prostor, který nikde nekončí. Všude je jen zima, tma tmoucí a vlhko. A to nejhorší je samota. Ale nic z těchto věcí nemusí být pravda. Po smrti to může vypadat jinak. A to se nedozvíme, co budeme žít. Docela mě to mrzí, protože nevím, co mě čeká. Možná že i proto se smrti bojím.

Pak také hřbitov. Proč se ho všichni tak bojí? Proč je tak strašidelný? Vždyť jsou tam jen pochovaní zemřelí lidé. Nemělo by to být spíš smutné? Ale každý z nás ví,

že by se sám v noci na hřbitov neodvážil. Ale proč? Co se tam komu stalo tak hrozného, že hřbitov se stal najednou strašidelný? A kdo spatřil zombie? Proč si všichni myslí, že mrtví jsou zlí? Že o půlnoci vylézají ze svých hrobů a hledají si své oběti? Kdyby někdo z nás spatřil mrtvého - bílá, chladná kůže, vyhublé tělo, asi by to nebylo moc příjemné. Pocítili bychom velký strach a proto je vše kolem hřbitova tak strašidelné. Strach, smutek a děs - to jsou velmi negativní věci. Takže hřbitov navždy musí zůstat strašidelný. Možná i proto, že my máme strach tolik rádi, že z nás budou upíři v noci sát krev, duchové nás budou strašit a zombie budou lézt z hrobů.

Natálie Vorlová, VIII. A

Záhady nočního lesa

Jako všichni kluci a holky známe různé bobříky odvahy a tomu podobné věci. Takzvané bobříky odvahy jsou různé výpravy na strašidelná místa v noci, například do lesa.

Já jako velký strašpytel tyto věci moc nepraktikuji, ale když už, tak mě kamarádi musí hodně prosit, abych šel s nimi. Ale co když v lese doopravdy žijí nadpřirozené bytosti, jako třeba upíři, vlkodlaci a tak dále? Nevrátíme se?

Podle různých povídek a báchorek v nočním lese žijí různí tvorové od vlkodlaků až po jinou různou havěť. Tyto nestvůry ožívají především v noci po půlnoci a mají velký hlad, jelikož půl dne nejedly. Jsou ohavní a krvelační. Loví většinou společně, ale jsou i samotáři, například vlkodlak. A nikdy nenechají nic náhodě. Chytí vás, ať se děje, co se děje.

Tak co, budete po půlnoci chodit do temného lesa? Pokud věříte na povídky, tak raději nechodte. Mohli byste se leknout a omdlít. A ti, co nevěří na povídky, ať jdou a užijí si zábavu v temném lese.

Já tedy raději zůstanu v pohodlí domova.

Petr Dohnalík

Záhady

Záhady měsíce

Známe to všichni – náměsíčnost, příliv a odliv, kontakt se záhrobím, vlkodlaci atd. Tohle všechno lidé už od pradávna připojovali k našemu vesmírně nejbližší vzdálenému sousedovi Měsíci. Pro někoho koule, co jen tak běhá po obloze, a pro někoho noční můra.

Lidé se bojí Měsíce hned z několika důvodů. Ten první a asi nejznámější je náměsíčnost. Určitě by nikdo z nás nechtěl zažít, jak ve spánku sejde ze svého pokoje a se zavřenýma očima se dostane do kuchyně a udělá si lupínky s mlékem. Po krátké svačině, kterou provedl ve spánku, se opět vrátí do svého pokoje a ráno se diví, proč má pyžamo od mléka a proč jsou v kuchyni rozházené lupínky. Myslíte, že za to může Měsíc? Vědci mají verzi, že nervovou tkáň prochází jakýsi proud, který v lidském těle vyvolává rozruch a nutí ho k pohybu, nebo k jiným věcem, které za spánku není možné dělat.

Další záhada Měsíce spočívá v kontaktu se záhrobím. Pro někoho věc, kterou lze provozovat, a pro někoho absolutní nesmysl. Známe filmové horory, ve kterých skupinka mladých lidí nevědomky vyvolá ducha a pokouší se ho opět vrátit tam, odkud přišel. Ale známe také případy, ve kterých svědci tvrdí např. že při úplňku večer pohlédli z okna a uviděli, jak se na louce prochází bílá

postava připomínající ženu, která před pěti lety zemřela při dopravní nehodě. Spousta lidí, kteří tyto příběhy znají a rádi je poslouchají, vědí, nebo spíše žijí v přesvědčení, že je to důkaz pobláznutí, které nastalo při úmrtí některého člena rodiny.

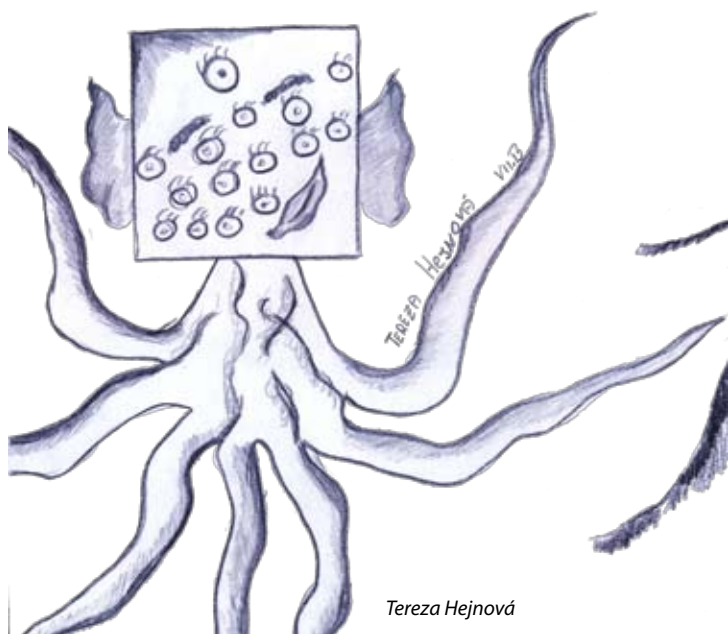
Ale co když je Měsíc opravdu tak tajemný, jak se o něm mluví. Co když opravdu existují vlkodlaci-lidé měnící se na vlky, upíři a opravdový kontakt se záhrobím. To je pro nás všechny záhadou, kterou možná nikdy nevyřešíme, a tak nám nezbyvá nic jiného, než že se budeme pořád jenom bát.

Jan Vorel, VIII. A

Jaruška Chýlová

Tereza Hejnová

Petr Dohnalík

Recenze

Film Avatar

Filmový trhák Jamese Camerona přišel do našich kin někdy o Vánocích. Asi dva týdny nato jsem slyšel kamaráda, jaký je to trhák. Skoro všichni lidé v mém okolí už na filmu byli, a tak jsem si řekl, že bych se na ten film měl podívat také. Jediné, co mě dodnes mrzí, je, že jsem se na film nepodíval ve 3D kvalitě. Film má určitě jedinečné efekty unikátní prostředí, ale nejvíce se mi líbí, že je z budoucnosti. Děj tohoto filmu je takový, že vědec, který měl být poslán na vzdálenou planetu, zemřel při přepadení, a tak jeho dvojče (vysloužilý mariňák na vozíčku s invalidním důchodem) vezme jeho práci (podobiznu avatara s kterým bude geneticky spojen). Zde jsme napsal začátek příběhu, který by měl vidět každý, kdo má rád sci-fi a filmy z budoucnosti. Podle mě by film AVATAR měl získat více oskarů, než získal, protože je to opravdu unikátní film.

Petr Nobejl, VIII.A

Sabina Nagyová

Recenze na hru AVATAR

Hra se na naše obrazovky dostala dobře 14 dní před premiérou filmu a její příběh po-

pisuje události, těm filmovým předcházející. Konečně proč se znovu zabývat tím, co již bylo řečeno a předvedeno na filmovém plátně, když lze vyprávět zcela odlišnou kapitolu vpádu na Pandoru? Vývojáři prý měli dostatek času na vývoj, když jejich hra započala svoji cestu dlouho předtím, než padla první klapka a James zavelel z režiséřské stoličky poprvé k akci. Slibovali nevidaný herní zážitek, jakož i zpracování. Já se prakticky od prvních minut baval hlavně tím, že jsem se

pokoušel zařadit a rozpoznat, kde jsem viděl tohle a kde zase tamto. Hodně se mi líbí, že celý svět lze procestovat a chodit po Pandoře, jak se mi zlíbí, což se UbiSoftu podařilo již ve hře Far Cry 2. Zvolený náhled kamery, za zády našeho hrdiny, se svým pohledem přes pravé rameno. Nakonec ale proč ne, současný trend third-person akcí hovoří jasnou řečí a výhled na fantastický svět Pandory je tak obsáhlejší. Sama tropická planeta pak připomíná trochu herního King Konga a trochu Lost, shodou okolností též tituly z dílny UbiSoftu. První dojem však může lehce mást, ostatně přístávací plocha a několik budov v okolí zdaleka nereprezentuje povrch tohoto měsíce.

První drobné úkoly jsou tradičně poznávací, vrtulník vás konečně vezme ze základny, přímo do hloubi džungle. RDA má po celé Pandoře rozprostřeny všelijaké tábory, vědecká a výzkumná centra, či přímo těžební oblasti. Já si při pohledu na prostředí okamžitě vy-

bavil Jurský park, jednak jsou všechna zařízení obehnaná vysokým plotem, masivní brány hlídají kulometná hnízda a potom, volný pohyb za plotem se prý nedoporučuje. Fauna i flóra na Pandoře je vskutku velice nepřátelská, nebezpečná květena totiž tvoří valnou část vegetace. Většina rostlin vypouští jedovaté plyny a různé spóry. No snad má Ryder, za kterého ve hře hrajete, cestovní pojištění. Zvířátka jsou jak vystřižená z Jurského parku, od menších ještěřů, přes prapodivné býky až po cosi jako nosorožce, s kladivem místo rohu. Docela solidní, ale nijak úchvatná střílečka v Turok stylu, se ovšem zhruba po hodině hry zastaví a hráč je postaven před zásadní rozhodnutí. S odhazením krtka totiž vyplavou na povrch zajímavé skutečnosti a je pouze na vás, jak situaci vyhodnotíte a jak se zachováte. Nic není černobílé a nelze říct, že deset stop vysocí Na'vi jsou vyložené ti hodní, kdežto korporace RDA patří k záporákům.

Bud' jak bud', příběh se tu láme a vy čelíte klíčové volbě – přidáte se k domorodcům, v boji proti lidským nájezdníkům? Nebo zůstanete po boku vojáků a pokusíte se definitivně skoncovat se zpupnými modrými ufouny? Výběr, za koho se vydáte, je velmi zajímavý. Po pronásledování zrádce oznámíte svému nadřízenému, kdo to je, a on tam přiletí s dvěma vojáky. A pak můžete buď začít střílet do Na'vi nebo do vojáků. Vybral jsem si, že si radši zahraju za lidskou rasu, ale po několika nudných misích mě to přestalo pomalu bavit, ale myslím, že tato hra si zaslouží aspoň vyzkoušení ze strany hráčů.

Vřele doporučuji, a pokud vás tato hra přestane bavit, zkoušejte ji hrát dál, protože se vám postupně otevírají nové možnosti. Jak arzenální tak přepravní.

Jakub Hron, VIII. A

Recenze

Twilight sága

Twilight sága je příběh jedné neobyčejné lásky, která překoná i ty největší potíže. Proto si po celém světě získala mnoho čtenářek, které se ke knihám rády vrací, i třeba popáté. Pokud jste příznivci trošky tajemna, nadpřirozených bytostí a samozřejmě nějaké té romantiky, neváhejte a přečtěte si tento jedinečný knižní bestseller, který ve svém žánru nemá obdoby ani konkurenci.

Stmívání

V prvním díle se poprvé setkáváme se sedmnáctiletou dívkou Bellou, která se stěhuje ke svému otci do deštivého městečka Forks. Tam potká chlapce jménem Edward, do kterého se zamiluje. On do ní také, ale jejich láska má háček. On je upír a ona obyčejná lidská děvče, ve kterém proudí teplá lidská krev, po které Edward tolik touží. I když se Edward brání tomuto pokušení, před ostatními upíry ji ochránit nemůže, a tak se na její záchraně před chladnokrevným upírem Jamesem musí podílet i zbytek jeho rodiny. James se jim povede zabít, ale jeho družka Viktoria uteče a má v plánu se pomstít.

Nový měsíc

V druhém díle se nedočteme moc o lásce Belly a Edwarda, neboť Edward Bellu opustí kvůli útoku jeho bratra při oslavě Beliných osmnáctých narozenin, ale spíše o přátelství Belly a indiánského mladíka Jakoba Blacka, které ji dokáže v těch nehorších chvílích po odchodu Edwarda podržet před úplným zhroutilím. Vše se ale komplikuje, když se Jakob s Bellou nechce vidat. Bella se snaží přijít na důvod, ale ten se nakonec vyjeví sám. Jakob se totiž při styku s upírem mění ve vlka, aby chránil svůj kmen a aby toho nebylo málo, dá o sobě vědět i jejich stará známá Victoria a Edward v domněnku, že je Bella mrtvá, míří do Itálie nechat se zabít upířskou královskou rodinou. V tom mu, ale Bella společně s jeho sestrou Alicí zabrání a oni mohou být opět spolu šťastni.

Zatmění

Vše je zase v pořádku. Bella je s Edwardem a jsou spolu šťastni, ale to by nebylo ono, kdyby opět někdo jejich štěstí nekazil. Znovu se tak setkáváme s Victoriou, která si tvoří armádu novorozenců upírů na zabít Belly a celé Edwardovy rodiny. To se jí ovšem nepovede, protože se Edwardova rodina spojí s Jakobovou smečkou vlků a společně ji tak zabijí. Mladí upíři ale ve městě zabijí mnoho lidí a to není bez povšimnutí upířské královské rodiny, která se vydává do Forks, aby ji uklidnila. Když přijdou, je už po všem, ale při Edwardově a Bellině návštěvě ve Volteře Alice předpověděla, že Bella bude upír. To se však nestalo a oni jsou tím znepokojeni, protože je moc nebezpečné, aby jejich tajemství věděl člověk. Bella si nepřeje nic víc, než být upírem, ale Edward má podmínku. Bella si ho musí vzít.

Rozbřesk

Bella řekne Edwardovi „ano“, a tak se Alice pouští do plánování velkolepé svatby.

Ta je opravdu neuvěřitelně krásná a po její ukončení se Edward vydává s Bellou na ostrov jeho matky Esme. Tam Bella nečekaně otěhotní a plod musí být okamžitě odstraněn. To si ale Bella nepřeje. Svoje dítě chrání i za cenu vlastní smrti a Edward tím trpí, protože jí to všechno způsobil on. Jacobova smečka si myslí, že je to pro jejich lid moc nebezpečné, a proto chce Bellu i s dítětem zabít. Jacob to nechce dopustit, a proto se společně se svým kamarádem Sethem a jeho sestrou Leah a oddělují od smečky, aby je chránili. Při porodu musí být Bella přeměněna na upíra, protože by jinak zemřela. Porodí děvče, kterému dá jméno Renesmee, ale to je to nejhorší ještě před ní. Volturiovi, královská rodina, se o tom dozví a domnívají se, že je to malý upír, jehož stvoření je zakázáno. Proto musí Cullenovi shromažďovat svědky, kteří jim dosvědčí, že Renesmee není upír, ale napůl člověk a napůl upír. To se jim podaří a oni tak mohou žít šťastně až na věky věků.

The E.N.D.

Asi nejpopulárnější zahraniční hudební skupina současnosti Black eyed peas, vydala cca před půl rokem nové debutové album The E.N.D. Deska obsahuje známé skladby např. Boom Boom Pow, Meet me halfway. A úplně nejznámější píseň tohoto alba je ta, kterou určitě všichni znají. Vyhrávala dlouho hitparády a je to I got a feeling. Cd ale obsahuje spoustu dalších skladeb, které určitě přijdou na chuť každému, komu se skupina líbí. Podle mě je to jedna z nejlepších hudebních skupin. Cd jsem si sice nekoupila, ale poslouchám je na internetu. Moc často se mi nestává, že by se mi z nějakého alba líbilo tolik písní, ale z desky The E.N.D. se mi jich líbí opravdu hodně. Často si je pouštím a už pořád dokola opakovaná skladba I got a feeling se mi nepřestala líbit. A určitě nejsem jediná. Takže opravdu hodně doporučuji.

Podle webové stránky sazkaticket.cz by skupina měla přijet do Prahy. A to 16. května 2010. Tak to je super, ne?

Kristýna Vokurková, VIII. A

Natálie Vorlová, VIII. A

Recenze

Kniha Ztracený symbol

(Dan Brown)

Ztracený symbol, dlouho očekávaná kniha Dana Browna, je dalším dobrodružstvím se symbologem Robertem Langdonem. Tentokrát náš hrdina zavítá místo do Evropy, do Spojených států, přímo do hlavního města Washingtonu. Právě tam se celý děj odehrává ve stínu Washingtonského kapitolu, ve kterém Langdon po pozvání svého nejlepšího přítele Petera Salomona najde na zemi Peterovu useknutou pravou ruku, na které záhy objeví kód k největšímu zednářskému pokladu. A tak začíná dešifrovací honička s ředitelkou CIA Sató a s fanatickým Malachem po celém hl. městě USA. Kniha Ztracený symbol je bezmála 500 stránková kniha o jednom dnu, která vám umožní nahlédnout jak do minulosti, tak do současnosti, ale také do budoucnosti, a poznat, jaké záhady před nás naši předkové postavili.

Jan Vorel, VIII. A

Napoleon: Total war

Tato hra je řazena mezi velice úspěšné strategické eposy vydané společností Creative Assembly. Bohužel není považována za plnohodnotnou hru, ale spíše jako samostatně spužitelný datadisk. Graficky je velmi dobře zpracovaná. Modely vojáků jsou opět o chlup propracovanější a rozmanitější. Oproti svému předchůdci Empire Total War nahrazuje velké množství přešlapů a chyb, ale vypadá spíše jako vylepšený a propracovaný Empire Total War. Co se týká kampaně, máte k dispozici celou mapu světa, kterou postupně dobýváte a obsazujete různá města na příklad: Paříž, Londýn nebo Berlín. K tomu, abyste mohli dobývat různé země a již jmenovaná města, máte k dispozici řadu vojáků, od těžké jízdy až po granátníky. Z vojáků můžete utvořit různé formace a vylepšovat jejich výzbroj. A k dobývání velkých pevností můžete použít velké množství kanonů a hmoždířů. Hratelnost hry je velmi dobrá a můj osobní dojem je také velmi dobrý. Vřele doporučuji.

David Šimáček, VIII. A

Smrt čeká všude

Tento film je výborně zpracovaný i když je nízkorozpočtový, tak získal letos šest Oscarů a překonal tak velkofilm Jamese Camerona Avatar, který získal „pouze“ tři Oscary. Smrt čeká všude se odehrává na území Iráku. Film vypráví o pyrotechnicích nasazených v různých zemích zmítaných válkou po celém světě. Hlavní postavou filmu je seržant James, který přijede do tábora „Vítězství“, kde se stane velitelem svých svěřenců. Film Smrt čeká všude trvá něco přes dvě hodiny a po zhlédnutí tohoto filmu si budete připadat, jako byste po celou dobu v Iráku byli a vše prožívali stejně jako američtí pyrotechnici.

Ondřej Knobloch, VIII. A

Tiskařský šotek

Recenze

Divadelní představení

Dvacet tisíc mil pod mořem

Ve středu 24. 3. 2010 jsme se zúčastnili v Divadle A. Dvořáka Příbram představení Dvacet tisíc mil pod mořem, které je divadelním zpracováním slavného románu francouzského spisovatele Julese Verneho. V jeho vědecko-fantastické literatuře se objevují úžasné stroje. V tomto případě ponorka Nautilus s velícím kapitánem Nemo.

V představení hrálo pět herců, z nichž dva hráli dvojroli: Stanislav Jiránek – první novinář, kapitán Nemo; Lukáš Typlt – druhý novinář, kapitán Faragutt; Vladimír Senič – sluha Conseil; Jiří Vojta – harpunář Ned Land; Vojtěch Závěský – profesor Aronnax.

Příběh se odehrává v 19. století. V anglických novinách se objevila zpráva o mořském netvoru, který napadá lodě. Američané vyslali na moře fregatu pod velením kapitána Faragutta, která měla za úkol záhadu objasnit. Výpravy se také zúčastnili francouzský přírodovědec profesor Aronnax se svým sluhou Conseilem a harpunář Ned. Dlouho byli neúspěšní, až jednou večer spatřili světelnou záři kousek od lodi. Pokusili se netvora pronásledovat. Ten se najednou otočil a plul ohromnou rychlostí směrem k lodi, se kterou se vzápětí srazil. Profesor Aronnax, jeho sluha Conseil a harpunář Ned byli vyhozeni do moře kapitánem Faraguttem. Zachránili se na hřbetě netvora, o kterém však brzy zjistili, že to je ponorka. Z té vylezli muži, vtáhli je dovnitř a uvězili v tmavé komoře. Tam je navštívil kapitán Nemo a oznámil jim, že se nacházejí v ponorce Nautilus, kterou nikdy nesmějí opustit, aby

nevyzradili její tajemství. Jako zajatci prožili při podmořské plavbě neuvěřitelné příhody. Přesto se harpunář Ned nesmířil s tím, že by měl v ponorce strávit zbytek života. Chvilku útěku nastala nedaleko skotských břehů. Ned přesvědčil i profesora Aronnaxe. Všichni tři zajatci utekli z ponorky na člunu.

Netradiční zpracování je dílem brněnského divadla Polárka. Zavádí nás do říše fantazie. Přestože se jedná o drama, představení bylo obohaceno hudbou a zpěvem herců, což mě mile překvapilo. Postrádala jsem však postavu dívky, která se v originále románu objevuje. Herecké výkony mohly být někdy přesvědčivější. Kapitána Nema jsem si představovala více tajuplného. Profesor Aronnax byl spíše humornou postavou, oproti tomu sluha Conseil někdy moc odborně poučoval ostatní. Harpunář Ned byl správný chlap, jak má být. Kostýmy odpovídaly postavám, až na skromný převlek kapitána Faragutta. Celkově na mě představení zapůsobilo dobře. Všem, kteří mají rádi Verneovky, toto představení doporučuji.

Zpracovala: Eliška Ublová

Tiskařský šotek

Film Sherlock Holmes

Tato recenze se bude týkat nového filmu s názvem Sherlock Holmes. V tomto filmu Holmes není takový, jak ho znáte, nejlepší a nejslavnější detektiv všech dob. Je to také průšvihář, který si v každé situaci ví rady. V tomto filmu se potýká náš hrdina hned s několika nedostatky, které je potřeba vyřešit. Když jsem tento film viděl poprvé, mnoho věcí jsem v něm nechápal, protože jsem ho viděl jen s titulky, a tak jsem skoro nestíhal pořádně vnímat příběh. Teprve podruhé jsem pochopil, co Holmes udělal a proč. Rozhodně bych tento film doporučil, ale zároveň si myslím, že existují lepší filmy než tento. Nechci tím říkat, že se mi film nelíbil, jen podotýkám, že jsem viděl i lepší filmy.

Petr Nohejl, VIII.A

Úspěch!

Celostátní kolo se konalo 13. 5. 2010 v Praze, kam jsem jela i já s paní učitelkou Jaroslavou Fousovou a s několika dalšími žáky, abychom Štěpána podpořili. Po několika velmi dobrých vystoupeních přišel na řadu Štěpán. Podle mě to řekl skvěle a měl dostat první místo. Porotci ale asi měli jiný názor, protože udělili Štěpánovi druhé místo. I přesto jsme byly všichni spokojeni a Štěpánovi jsme to moc přáli.

Markéta Hudečková, VII. A

Postup do celorepublikové kola soutěže

Mladý Demosthenes

Alžběta Holá, IX. A

Školní akce na červen

1. 6.

**Exkurze do Terezína
a do Lidic** (IX. A, B)

6. – 11. 6.

ŠvP Kvilda (IV. A, B)

6. – 11. 6.

ŠvP Moninec (XIII. A)

14. – 18. 6.

ŠvP Hrachov (XIII. B)

15. 6.

Exkurze Štefánikova hvězdárna (VII. A, B)

22. 6.

Soutěž PnPC

17. 6.

Exkurze Temelín (IX. A, B)

22. 6.

Besídka (I. A, B)

22. 6.

Zahradní slavnost

23. 6.

Rozloučení žáků 9. ročníků (IX. A, B)

25. 6.

Projektový den EVVO Biodiverzita a my

28. 6.

**Vyhodnocení úspěšných žáků ředitelem
školy**

28. 6.

**Diskotéka redakční rady Školních novin
14.00 – 16.00**

30. 6.

Slavnostní závěr školního roku

Dne 22.2. jsem se já a Štěpán Valter vydali do Mělníka na regionální kolo celostátní soutěže v komunikaci Mladý Demosthenes. Soutěžilo se ve dvou kategoriích, první kategorie: 6. – 7. třída, druhá kategorie: 8. – 9. třída. Zde si můžete přečíst stručný přehled, jak to vše probíhalo.

Všichni soutěžící jsme se shromáždili do útulného školního divadélka, kde nás uvítala odborná porota, kde působila mimo jiné také moderátorka TV Nova, paní Adámková. Všude kolem nás bylo cítit napětí a také tréma, která je se soutěžením úzce spjata. Paní Adámková si však věděla rady a provedla s námi nejprve dechová cvičení. Hned bylo líp, atmosféra byla uvolněnější a člověk měl větší chuť si zasoutěžit.

Po tomto skvělém odreagování jsme si každý vylosoval číslo, které určovalo pořadí, ve kterém půjdeme na řadu. Já jsem si vytáhla 2, hned jsem se zaradovala, jelikož 2 je mé nejoblíbenější číslo, tak jsem doufala, že mi přinese štěstí.

Vyslechli jsme si každého konkurenta, zaposlouchali jsme se do jeho monologu na volné téma, ve kterém třeba vyprávěl, co neuvěřitelného se mu stalo, napínavý příběh z historie, o svém největším koníčku a v

neposlední řadě nám třeba předvedl reklamu se vším všudy. V momentě, kdy jsem měla přijít na řadu já, se mi zrychlil tep, ale myslím, že na tom tak byla většina z nás.

Když už měli všichni soutěžící tento výkon za sebou, měla porota čas na rozhodování, kdo se kde umístí. My jsme ho využívali formou přestávky na odpočinutí, občerstvení a popovídání. Poté jsme se opět všichni pohodlně usadili na svá místa a čekali na verdikt poroty. Asi vás zajímá, jak to všechno dopadlo, ale věřte, že nás to zajímalo ještě víc. Byli jsme strašně napjatí a čekali, až porota vyhlásí své pečlivé rozhodnutí. Za bouřlivého potlesku si pro ceny a diplom, coby vítěz, přišel Štěpán. Pak i mně pogratalovala porota k prvnímu místu. Měli jsme z toho obrovskou radost a domů jsme si odváželi nejen krásné ceny, ale i nezapomenutelný vítězný pocit. Spolu s tím jsme dostali možnost účasti v krajském kole, které už nebylo veřejné, ale korespondenční. Natočili jsme nahrávku a škola ji zaslala k posouzení.

A máme tady skvělý výsledek – Štěpán vyhrál dokonce i kolo krajské a postupuje na kolo celorepublikové! Gratulujeme a držíme palce!

Vtipy

To takhle Viktor Kožený chytá Na Bahamách ryby a tahá jednu za druhou Když tu najednou vytáhne rybku zlatou. Hodí ji do kýble a tahá dál. No a z kýble se ozve:

„No, Viktore, já jsem přece zlatá rybka, co takhle tři přání?!“

Viktor se na ni podívá a odpoví: „No dobře, tak co chceš?“

Tchýně se obrací na mladého otce: „to dítě nechce usnout, mám mu něco zazpívat?“

„Nejprve to zkusím po dobrém!“

Potkali se dva lidožrouti. „Jak se máš?“

Špatně, ztratila se mi žena. Neviděl jsi ji?“

„Ne.“

Nekecej – a co to žvýkáš?!“

„Mami kup mi velblouda!“

„A čím bychom ho krmili?“

„Kup mi jej ze zoologické zahrady, tam se krmít nesmí!“

„Dneska jsem dělal zkoušku na řidičák.“

„A udělal jsi ji?“

„Tak to ještě nevím, instruktor je ještě v nemocnici.“

Povídá psychiatr pacientovi: „Jste u nás poprvé, tak mi musíte říci pěkně všechno od začátku!“

„Ale velmi rád, pane doktore. Tak nejprve jsem stvořil nebe a Zemi...“

Je blondýnka, černovláška a bruneta před zrcadlem a hádají se, která z nich je nejhezčí. Zrcadlo je kouzelné a když před ním někdo řekne lež, vcucne ho. Přijde k němu černovláška a povídá:

„Myslím si, že mám hezkou postavu.“

„... Vcuc!“

Přistoupí brunetka: „Já si myslím že mám hezké oči!“

„... Vcuc!“

Poslední jde blondýnka „Já myslím....“

„... Vcuc!“

„Tak vy tvrdíte, že jste dochodil školu a přitom neumíte ani psát!“ diví se soudce.

„Tak to vidíte a mě přitom obviňují, že jsem ukradl psací stroj,“ stěžuje si zloděj.

„Na louce jsem políbil jakousi žábu a hned se proměnila na krásnou princeznu. Ale co mám teď s tou krasavicí dělat?“ stěžuje si žabák.

vtipy připravil Tomáš Kuchař, VI. A

Školní diář

Domácí úkoly si nezapisují, vždy napíší kamarádovi Davidovi nebo Matějovi a tak si to zjistím. Školní diář by mi nevyhovoval nevznám se v něm nemám v něm moc velký přehled a ještě bych za něj platil.

Diář se mi velmi líbí. Do diáře si zapisuji všechny věci do školy i k něčemu jinému například co kdy bude nebo i telefony a emaily. Diář má pěkně velká políčka na dny takže si tam můžu vše napsat. Příští rok si diář opět pořídím. Je velmi pěkný a myslím že by ho měl každý.

Úkoly si píšu do mobyly. Dyjář by mi nevyhovoval protože nemá žádné připomenutí a doma bych ho neotevřel.

Nevyhovují mi sloupce, které jsou moc malé. Jinak mi vyhovuje ve všem.

Diář je velice dobrý nápad. Je velice praktický a naučil mně vše si zapsat. Dříve jsem si nic nezapamatoval, ale od té doby, co mám diář tak si vše zapisuji

a nemusím si vše pamatovat. Nelíbí se mi že je tam málo místa na zapisování.

Diář je velmi dobrá věc. Píšu si do něj domácí úkoly, testy a někdy do něj i kreslím, protože to pak vypadá líp. Mám na něm rozvrh hodin, ten je taky dobrý. A je jako kalendář. Tak aspoň vím kdy má někdo známý svátek. Nelíbí se mi stránky. Měli by být na nich alespoň nějaké obrázky. Nebo veselé byrky. Prostě by měl být něčím veselejší.

Diář nepotřebuji protože si úkoly nezapisují, některé si pamatuju a na některé kašlu, diář je pomocník pro lidi kteří ho potřebují. Domácí úkoly si občas zapisuju do sešitu.

Diář je velice výborný používám ho už 2 rok a peněz co jsem za něj dal nelituju. Kdybych neměl diář neměl bych si kam psát úkoly a důležité akce a narozeniny. Je na něm blbě že ukaždýho dne je málo místa. Třeba když mám hodně úkolů na je-

den den tak tam nemám už žádný místo. Já si píši domácí úkoly do poznámkového bloku, ale když zapomenou blok tak někde na sešit. Diář by se mi hodil a už nikdy neudělám takovou chybu jako letos a každý rok si jej koupím.

Diář je dobrý v tom, že si úkoly do školy pamatuje za mě. Píšu si tam třeba i kdy jdu s kým ven, abych na to nezapoměla. Ale hlavně si tam píšu úkoly, které mám splnit do školy.

Na diáři je dobré to, že si tam můžu napsat všechny úkoly a nemusím to psát na papíry, který se pak stejně vyhodí. Nevýhoda na něm je, že kdybych si tam nezakládala, tak bych v něm hledala půl hodiny. Měl by mít taky jinou barvu obálky, třeba růžová a uvnitř taky třeba červená nebo modrá.

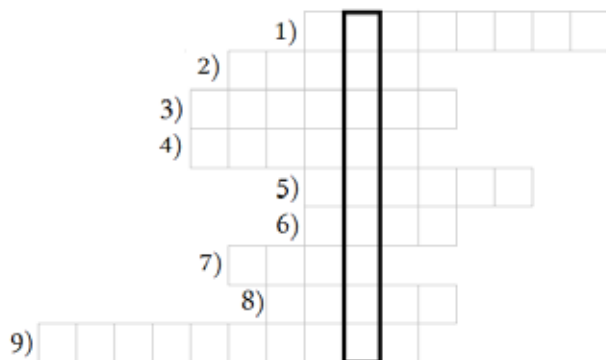
své názory na práci s diářem napsali žáci 7. A 8. r., chyby jsme jim neopravovali RR

Různé

Křížovky

Stmívání

Doplň křížovku, aby text souhlasil

....1.... Swanová se přestěhovala do městečka8...., kde se jí zalíbil Edward5.... Má auto značky2.... . Ale Edward Belle tají, že je6...., ale živí se jenom zvířecí7.... , a že bojuje se svou rodinou proti9..... Bella po nějaké době pozná doktora Carlisleho a jeho ženu Esmé, Jaspera a jeho přítelkyni Alici, nejvíce ji překvapí4..... a jeho přítelkyně Rosalie, jak využívají své schopnosti. Na Stmívání navazují díly Nový měsíc,3..... , Rozbřesk.

Michaela Švarcová

		9			5		2	1
5		7				4	9	
		4		6				5
			4	9				8
			3		6			
4				7	8			
9				1		5		
	8	6				2		4
3	5		8			6		

3					1			
	9	7						
5	4				7		9	1
8			1	2			6	
			9		6			
	7			3	8			4
2	6		3				8	9
						4	3	
			6					2

	9		4		8	7		3
	4	6	7					
7				5				
4		9						2
				7				
2						9		8
				8				1
					1	4	3	
9		5	6		3		8	

Míchané nápoje

Nealkoholické míchané nápoje k příležitosti narozeninové párty či Halloweenu.

Veselý koktejl

125 g zmrazených nebo čerstvých malin, 2 dcl pomerančové šťávy, 1 bílý jogurt, cukr na dochucení.

V mixéru rozmixujeme maliny (několik si necháme na ozdobu) s cukrem, pomerančovou šťávou a bílým jogurtem. Nápoj nalijeme do sklenice, podle potřeby dolijeme sodovku a ozdobíme několika celými malinami.

Shrek

1 kiwi, 1 dcl kiwi džusu, 0,5 dcl limetkového džusu, sodovka, led. Do sklenice s ledem nalijeme kiwi džus a limetkový džus, zalijeme sodovkou a přidáme plátky čerstvého kiwi.

Dětské šampaňské

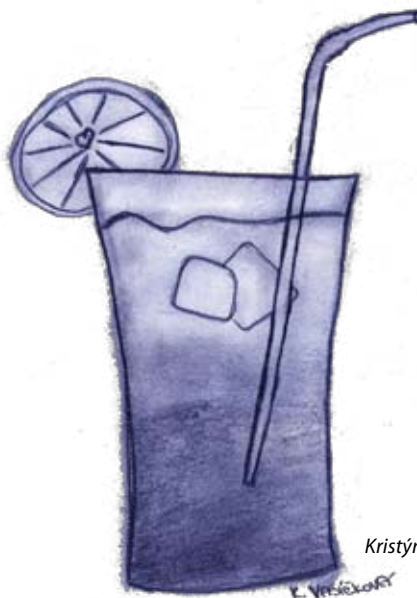
2 dcl džusu z hroznového vína, limetka, 1 dcl pomerančového džusu, perlivá minerálka, led.

Džusy nalijeme na led ve sklenici a přidáme čerstvou šťávu z limetky. Vše dolijeme perlivou vodou. Ozdobíme pomerančovým výřezem a kuličkou hroznového vína.

Batman koktejl

3 dcl 50 % pomerančového džusu, po. Lžice grenadin (ovocný sirup z granátových jablek), led. Sklenici naplníme ledem, přidáme džus a pomalu nalijeme grenadinu, nápoj ozdobíme plátkem pomeranče.

Recepty sestavil Jan Liška

Kristýna Vašíčková

Novinky v kinech

červenec 2010:

Twilight sága: Zatmění
1. 7.

Shrek: zvonec a konec
15. 7.

srpen 2010:

Čarodějův učeň
19. 8.

WTUPENKA NA DISKOTEKU

redakční rady Školních novin

ONE: 28.6. od 14 do 16 hodin

Markéta Bartoničková

Po čtyřech letech, které uplynuly od Turína 2006, se pozornost celého světa upínala k další olympiádě, která se konala v kanadském Vancouveru. V Turíně byla výprava České republiky velice úspěšná, získala jednu zlatou, dvě stříbrné a jednu bronzovou medaili, což je historicky nejlepší výsledek v dějinách samostatného státu. Pokud se podíváme na výsledky tehdejšího Československa, zjistíme, že naprosto stejnou medailovou bilanci přinesly olympijské hry v Grenoblu roku 1968 a v Sarajevu v roce 1984 mělo Československo dokonce šest medailí, ale žádná nebyla zlatá.

Byl Vancouver pro naši Českou Republiku úspěšný?

V ledním hokeji jsme byli vždycky týmem, který mohl na olympiádě nějaký cenný kov vyhrát, a několikrát se to podařilo, nejlepší výsledek se zrodil v Naganu v roce 1998, kdy jsme dokázali vyhrát tzv. „TURNAJ STOLETÍ“. Toto označení turnaj měl, protože vůbec poprvé mohli startovat nejlepší hokejisté světa, protože se přerušila kanadskoamerická NHL, kde řada hráčů působila a i v současnosti tam působí drtivá většina světových hráčů.

Na letošní turnaj trenér Vladimír Růžička nominoval třiadvacet hokejistů, většina z nich působí v NHL, ale byli v ní i dva zástupci z české extraligy. Mezi největší hvězdy a zároveň opory mužstva měli patřit Jaromír Jágr, Tomáš Vokoun, Patrik Eliáš, Tomáš Kaberle a Tomáš Plekanec.

Český tým v osmifinálovém zápase velmi zklamal, a i když máme na papíře silnější

výběr než Finové, hokej, který předváděli Finové na turnaji, je založen na bojovnosti a týmovém pojetí a mně se líbí více než „profesorský“ styl našich hráčů.

Vlajkonošem české výpravy na slavnostním zakončení Olympijských her ve Vancouveru byla dvojnásobná zlatá medailistka v rychlobruslení Martina Sáblíková. Nejúspěšnější česká sportovkyně zimních her nesla vlajku už před čtyřmi lety v Turíně, ale tehdy vedla tým při zahajovacím ceremoniálu.

Myslím si, že tato olympiáda byla pro Česko úspěšná, ale měli jsme na víc, alespoň v tom hokeji. Medailí mohlo být alespoň deset.

Václav Doležal, VIII. A

Capoeira

Capoeira je umění, tanec, sport, hudba a zábava. Capoeira pochází z Brazílie kde otroci rozvíjeli svou kulturu. U chovávali si tím alespoň trochu svobodu slova(to znamená že měli svůj názor a stáli si za ním. Postupně se Capoeira rozšířila až do České republiky kde je brána spíše jako Bojové umění a tanec. Capoeira ale znamená se také vzdělávat a rozšiřovat své vědomosti. Brazílský mistr který dnes vyučuje kapueru v ČR říká,, Neplýtvej svou energií a dělej vše přirozeně“.O Capoeire jsem toho moc nevěděl, ale zaujalo mě to a proto jsem si zjistil různé zajímavosti a pouštěl jsem

si na youtube záznamy z mistrovství ČR. Zatím jsme se byl kouknout v Praze jen na jedno setkání a zkoušel jsem to také, ale je to hlavně o vůli a o soustředění, protože já jsem byl rozrušený a pořád jsem padal(i v těch základních pohybech). Opravdu mě mrzí že jsem neviděl hrát nebo tančit mistra, ale doufám že ho někdy potkám.

Petr Nohejl, VIII:A

Val di Fiemme

Cesta do italských Dolomit

Kamil Chvátal, VII. A

Jednoho dne se mě mamka zeptala, jestli bych chtěl jet letos někam na lyže. Bez váhání jsem odpověděl: „Jasně, proč ne?!“ Zeptal jsem se, kam bychom jeli. Třeba do Itálie, jako každý rok. Mamka mi řekla, že její kamarád Petr pořádá zájezd lůžkovým autobusem do Itálie do horského střediska Val di Fiemme. Tam jsme ještě nebyli, nadšeně jsem souhlasil: „To je super a kdy se jede?“ Mamka mi vše pověděla a než jsem se

nadál, už jsme se připravovali na cestu. Zabalil jsem pro sebe snowboard a mamce lyže do vaků a večer jsme odjeli na parkoviště k plaveckému bazénu. Za chvilku přijel autobus. Byl jsem zvědav, jaké to bude, protože jsem ještě nikdy lůžkovým autobusem nejel. Nejprve jsme naložili zavazadla do autobusu a pak jsme nastoupili dovnitř. Autobus se mi na první pohled zdál jako každý jiný. Když jsme se rozjeli řidiči nás pozdravili a řekli: „V Českých Budějovicích to tady předěláme na spaní“. Jeli jsme dál a cesta utíkala rychle protože nám řidiči pustili film. V Budějovicích jsme povinně všichni vystoupili z autobusu. Za nedlouho byli řidiči hotovi a my jsme se vrátili do autobusu. V autobusu bylo místo sedaček jedno lehátko za druhým rozdělená do dvou řad nad sebou. Našli jsme si naše místa a ulehli. Byl to takový zvláštní pocit v autobusu ležet. Ze začátku jsem si myslel, že

nikdy neusnu, ale bylo to jinak. Trochu jsme se sice mačkali nohama proti sobě s nějakým pánem, ale po chvilce jsem usnul. Nespál jsem sice moc tvrdě, ale bylo to lepší než celou cestu sedět. V Itálii nás všechny zbudili. Už jsme byli na místě, svítilo sluníčko a sníh byl vidět jen na vzdálených vrcholech hor. Vystoupili jsme před hotelem Regina a šli se převléci do společenské místnosti. Převlečení do lyžařského jsme se vydali na ski bus, který nás dovezl do střediska Latemar. U nástupní stanice lanovky také žádný sníh nebyl. Doufali jsme, že to na hoře bude lepší. Nastoupili jsme do kabinky a jeli jsme asi 20 minut. Jakmile se kabinka přehoupala přes kopec, uviděli jsme, že je všude plno sněhu. Byli jsme rádi a těšili se, jak ten sníh vyzkoušíme. Nahoře jsme nazuli lyže a snowboardy a rozjeli jsme se. Bylo to super. Na všechny strany od nás jezdily lanovky a všude kolem byly upravené sjezdovky. Za cele čtyři dny jsme stihli projet dvě střediska. Ve všech bylo nádherné počasí, upravený sníh a snowpark pro snowboardisty. Tyto čtyři dny nám utekly jako voda. A už vůbec se nám nechtělo domů, ale povinnosti čekaly a tak se nedalo nic dělat. Naposled jsme se koukli na špičaté hory kolem nás a řekli jsme: „Za rok nashledanou“. Zpáteční cesta lůžkovou úpravou autobusu proběhla bez překvapení a docela rychle. Doma už jsme svá rychlá „prkýnka“ jen uklidili – zima je pryč. Kromě pěkného lyžování, výborné italské pizzy, těstovin a tiramisu jsem prostřednictvím internetu a čísla mého skipasu zjistil, že za čtyři dny jsem naježdil 128 km. V Itálii to je doopravdy super.

Veronika Hánová

ANGLICKÉ LISTY

Comenius

Comenius in European schools and in our school – Základní škola Jiráskovy sady Příbram

Who and what can you imagine when you hear Comenius?

Is that the name of a famous Czech?

Is that the name of a writer?

Is that the name of a teacher?

Is that the name of a man who fought for human rights?

Is that the name of a man who wanted to unite Europe?

Is that the name of a man who loved his homeland?

Is that the name of a man who had to leave his homeland for his religion?

Is that the name of a European school partnership programme for students?

Of course, you are sure, all your chosen answers are correct, you are right.

John Amos Comenius (Jan Amos Komenský) originated from Moravia, but we don't know his accurate birthplace. Reformation persecuted the Protestants, his church in Bohemia, drove him and his church out of his homeland into exile. He lived and worked in many different countries in Europe. For example in Sweden, England, Holy Roman Empire, Poland, Hungary and Netherlands, where he died in 1670. Slovakia and the Czech Republic celebrate 28 March, the birthday of Comenius, as Teachers' Day. Lots of universities, schools, charities, concert halls and even The Comenius Medal, one of UNESCO's most

prestigious awards honouring achievements in the fields of education research and innovation, commemorates Comenius. Each Czech should be proud of Comenius and his favour all over the world.

Portrait of Comenius by Rembrandt

Comenius on a Czechoslovak 20 koruna banknote (the banknote is over its validity now)

The European school partnership programme for schools as named after John Amos Comenius. Lots of schools are involved in the Comenius project work. Our students and teachers have got some experiences with a Comenius project work. Our school is involved in Comenius project from 2000. Our partners

were schools from Norway, Italy, Denmark, Spain, Bulgaria, Turkey, Portugal, Poland and Latvia. We applied for a new EU grant Comenius for the year 2010/2011 and 2011/2012. Our topic of the project is: „Biodiversity is our life - we should learn how to live in diversity and harmony in the classroom of Europe and of the Earth“. We have chosen an environmental issue and social issue as well, because we know how important are both issues for our students' future. Our potential partners are students and teachers from Portugal, Turkey, Poland and Greece. Now we are waiting for an approval procedure in Brussels. We hope in the best and our students and teachers will make new friends from European schools, exchange experiences and first of all English will become their everyday language for

communication. We cross our fingers for getting the approval certificate for our European project and we are looking forward to meet new people, have fun and enjoyable time spending together.

Dagmar Moravcová
EU Comenius project coordinator

ANGLICKÉ LISTY

Prague summit

The American and the Russian President signed the contract about a nuclear disarmament in Prague. They signed contract on 8th April at the Prague castle. The Russian President arrived on Wednesday on 7th April. Then he went directly visit the Czech President to the Prague castle. They were discussing the nuclear disarmament and the terrorist attack in Moscow. The American President Barack Obama arrived the day after. This was already the second visit of the American President in the Czech Republic. They stayed in different hotels. Barack Obama was in Hilton and Dmitry Medvedev stayed in Four seasons.

The contract is called "The new start ". Because both governments believe, that this contract will improve the relation between the USA and Russia.

Štěpán Valter, VIII.A

The english conservation competition

It was the 5th years of very popular competition. There were 32 contestants from our district. Pupils were in the company of their teachers. There were two parts. There first part was a written test and the second part was an oral exam. Pupils were very clever and it was equal fight. Finally only two students had the last duel. This competition had a very good response. The prizes were vouchers to a bookshop. And the winners from older category advanced to the region level. The grant of this competition is Mr Jan Konvalinka and Mrs Hana Rýparová participated in the preparation of tests.

Valter Štěpán, VIII.A

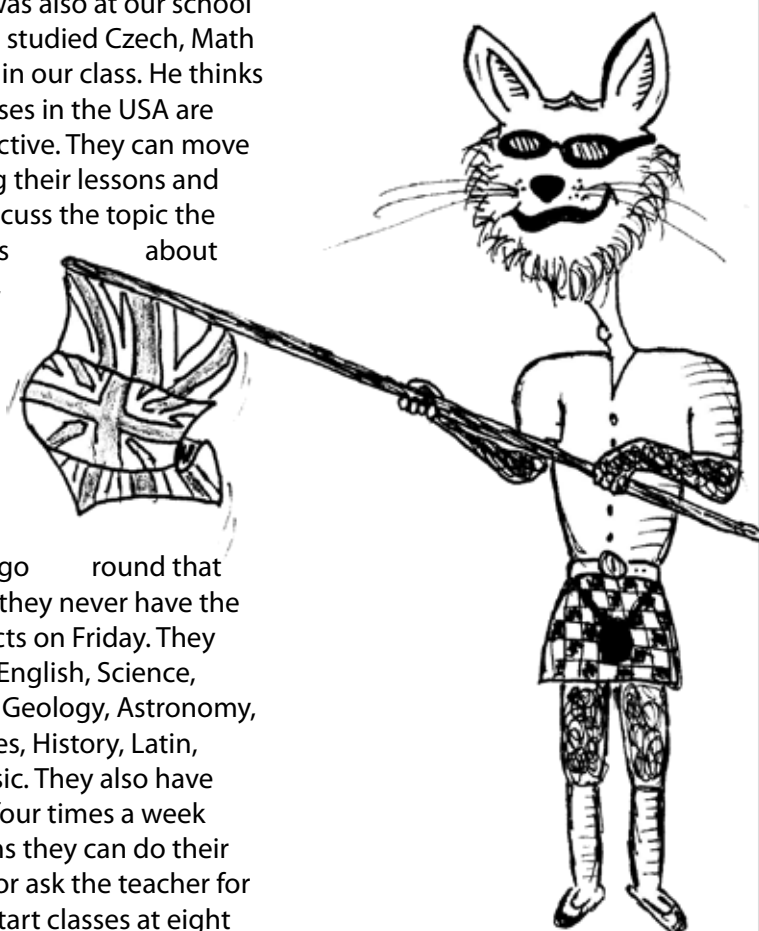
American education in privacy school

My friend from the USA visited me last month. His name is Daniel. He was also at our school with me. He studied Czech, Math and History in our class. He thinks that his classes in the USA are more interactive. They can move more during their lessons and they can discuss the topic the teacher talks about

much more, too. They often do the team work. They have a system of ABCD days which go round that means that they never have the same subjects on Friday. They have Math, English, Science, Geography, Geology, Astronomy, Social studies, History, Latin, Art and Music. They also have study halls four times a week which means they can do their homework or ask the teacher for help. They start classes at eight o'clock and they finish classes at two o'clock in the afternoon. After two o'clock they do sports.

He attends a private school – a collage preparatory. It was very interesting to compare my school and his school.

Štěpán Valter, VIII.A

ANGLICKÉ LISTY

Píseň

I SEE YOU

píseň z filmu
Avatar

Walking through a dream,
I see you

My light and darkness
breathing hope of new
life

Now I live through you
and you through me,
enchanted

I pray in my heart that this
dream never ends

I see me through your
eyes

Breathing new life, flying
high

Your love shines the way
into paradise

So I offer my life as a
sacrifice

I live through your love

You teach me how to see
all that's beautiful

My senses touch your
world

I never pictured

Now I give my hope to
you, I surrender

I pray in my heart that this
world never ends

I see me through your
eyes

Breathing new life, flying
high

Your love shines the way
into paradise

So I offer my life

I offer my love for you

And my heart was never
open

And my spirit never free

To the world that you
have shown me

But my eyes could not
envision

All the colours of love and
of life evermore,

Evermore

I see me through your
eyes

Breathing new life, flying
high

Your love shines the way
into paradise

So I offer my life as a
sacrifice

I live through your love

I live through your life

I see you

I see you

ZŘÍM TĚ

Procházím snem, zřím tě

Mé světlo a temnota
vdechující naději nového
života

Teď žiju skrze tebe a ty
skrze mě, okouzlení

V srdci se modlím,
aby tenhle sen nikdy
neskončil

Zřím se skrz tvé oči

Vdechuji nový život, letím
vysoko

Tvá láska prozáří cestu do
ráje

Nabídnu svůj život jako
oběť

Žiji skrze tvou lásku

Naučil si mě vidět
všechno krásné

Mé smysly se dotkly tvého
světa,

jaký jsem si nikdy
nepředstavila

Teď dávám svou naději
tobě, vzdávám se

V srdci se modlím,
aby tenhle svět nikdy
neskončil

Zřím se skrz tvé oči

Vdechuji nový život, letím
vysoko

Tvá láska prozáří cestu do
ráje

Obětuji svůj život

Obětuji svou lásku pro
tebe

Mé srdce nikdy nebylo
otevřené

A má duše nikdy volná

Svět, který si mi ukázal

Ale mé oči si nedokázaly
představit

Všechny barvy lásky a
života navždy

Navždy

Zřím se skrz tvé oči

Vdechuji nový život, letím
vysoko

Tvá láska prozáří cestu do
ráje

Nabídnu svůj život jako
oběť

Žiji skrze tvou lásku

Žiji skrze tvůj život

Zřím tě

Zřím tě

Natálie Vorlová, VIII.A

ANGLICKÉ LISTY

Vtipy

Chuck Norris has never had any problem with alcohol, but alcohol has a problem with Chuck Norris.

When God wanted to create The Earth, Chuck Norris said: "You can".

Some people wear pyjamas with Superman. Superman wears pyjamas with Chuck Norris.

Some people sometimes have a nightmare. Nightmares sometimes dream about Chuck Norris.

A boy is calling over a fence:
"Madam, could you please bring me my arrow?"
"Oh yes, boy" She answers: "Where is it?"
"In your cat's back....."

What kind of room can't you go into?

A mushroom.

Boy: Does this bus stop at the river?
Driver: If it doesn't, there'll be a very big splash.

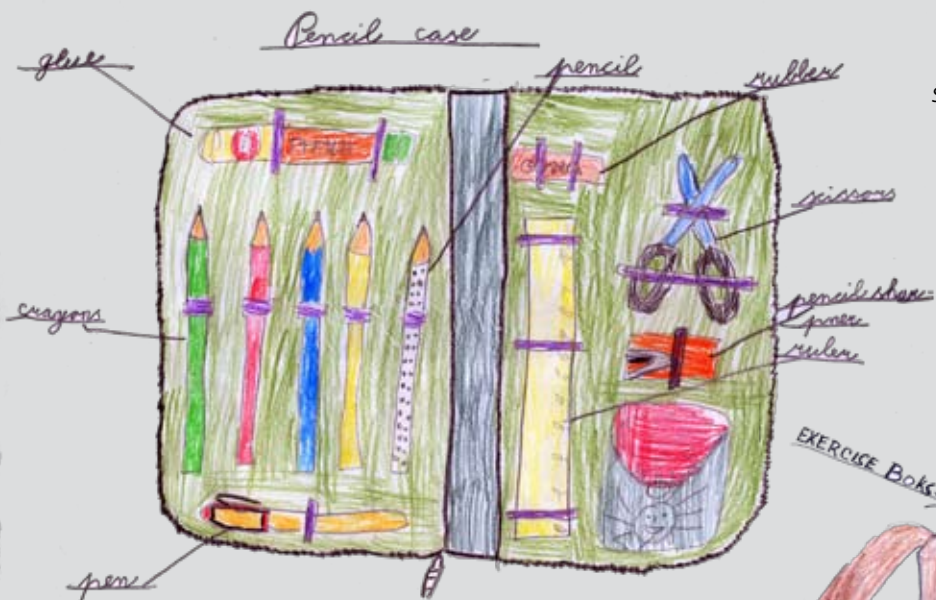
Librarian: Sh - hh - hh! The other people in here can't read.

Girl: Really? I could read at the age of six.

What does your mother do for a headache?
She sends me to your house to play!

Boy 1: How did you burn both ears?
Boy 2: I was ironing when the phone rang, and I answer the iron by mistake
Boy 1: But you burned them both.
Boy 2: As soon as I put the phone down, it rang again.

Zpracovali: Jan Konvalinka a Štěpán Valter, VIII. A

Školní potřeby, III.A

